

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τμήμα μείζονος συνθέσεως)

της 26ης Ιουνίου 2012*

«Αίτηση αναιρέσεως — Κοινή οργάνωση των αγορών — Θέσπιση μεταβατικών μέτρων λόγω της προσχωρήσεως νέων κρατών μελών — Κανονισμός (ΕΚ) 1972/2003 για τη θέσπιση μεταβατικών μέτρων όσον αφορά το εμπόριο γεωργικών προϊόντων — Προσφυγή ακυρώσεως — Προθεσμία — Έναρξη — Εκπρόθεσμο — Απαράδεκτο — Τροποποίηση διατάξεως του εν λόγω κανονισμού — Εκ νέου έναρξη της προθεσμίας — Εν μέρει παραδεκτό — Λόγοι αναιρέσεως — Παραβίαση των συστατικών αρχών μιας κοινότητας δικαίου και της αρχής της αποτελεσματικής ένδικης προστασίας — Παραβίαση των αρχών της ελεύθερης κυκλοφορίας των εμπορευμάτων και της απαγορεύσεως των διακρίσεων λόγω ιθαγενείας — Παραβίαση των αρχών της αναλογικότητας και της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης — Μη τήρηση της ιεραρχίας των κανόνων — Παράβαση του άρθρου 41 της πράξεως προσχωρήσεως του 2003 — Εσφαλμένη ερμηνεία του άρθρου 3 του κανονισμού (ΕΚ) 1972/2003 — Παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως»

Στην υπόθεση C-335/09 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου, που ασκήθηκε στις 24 Αυγούστου 2009,

Δημοκρατία της Πολωνίας, εκπροσωπούμενη αρχικώς από τον M. Dowgielewicz, στη συνέχεια, από τον M. Szpunar,

αναιρεσείουσα,

όπου ο έτερος διάδικος είναι:

η **Ευρωπαϊκή Επιτροπή**, εκπροσωπούμενη από τις E. Τσερέπα-Lacombe, A. Stobiecka-Kuik και A. Szmytkowska, καθώς και από τον T. van Rijn,

καθής πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τμήμα μείζονος συνθέσεως),

συγκείμενο από τους B. Σκουρή, Πρόεδρο, A. Tizzano, J. N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts, J.-C. Bonichot, M. Safjan, προέδρους τμήματος, Γ. Αρέστη, A. Borg Barthet, M. Ilešič, C. Toader και J.-J. Kasel (εισηγητή), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: P. Cruz Villalón

γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

* Γλώσσα διαδικασίας: η πολωνική.

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 1ης Μαρτίου 2012,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Με την αίτηση αναίρεσεως, η Δημοκρατία της Πολωνίας ζητεί την αναίρεση της αποφάσεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 10ης Ιουνίου 2009, T-257/04, Πολωνία κατά Επιτροπής (Συλλογή 2009, σ. II-1545, στο εξής: αναιρεσιβαλλομένη απόφαση), με την οποία το νυν Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή της με αίτημα την ακύρωση των άρθρων 3 και 4, παράγραφοι 3 και 5, όγδοη περίπτωση, του κανονισμού (ΕΚ) 1972/2003 της Επιτροπής, της 10ης Νοεμβρίου 2003, για τη θέσπιση μεταβατικών μέτρων όσον αφορά τις συναλλαγές γεωργικών προϊόντων λόγω της προσχώρησης της Τσεχικής Δημοκρατίας, της Εσθονίας, της Κύπρου, της Λετονίας, της Λιθουανίας, της Ουγγαρίας, της Μάλτας, της Πολωνίας, της Σλοβενίας και της Σλοβακίας (ΕΕ L 293, σ. 3), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 735/2004 της Επιτροπής, της 20ής Απριλίου 2004 (ΕΕ L 114, σ. 13).

Το νομικό πλαίσιο

Η Συνθήκη Προσχώσεως και η Πράξη Προσχώσεως του 2003

- 2 Το άρθρο 2, παράγραφος 3, της Συνθήκης μεταξύ του Βασιλείου του Βελγίου, του Βασιλείου της Δανίας, της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, της Ελληνικής Δημοκρατίας, του Βασιλείου της Ισπανίας, της Γαλλικής Δημοκρατίας, της Ιρλανδίας, της Ιταλικής Δημοκρατίας, του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου, του Βασιλείου των Κάτω Χωρών, της Δημοκρατίας της Αυστρίας, της Πορτογαλικής Δημοκρατίας, της Δημοκρατίας της Φινλανδίας, του Βασιλείου της Σουηδίας, του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βορείου Ιρλανδίας (κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης), και της Τσεχικής Δημοκρατίας, της Δημοκρατίας της Εσθονίας, της Κυπριακής Δημοκρατίας, της Δημοκρατίας της Λετονίας, της Δημοκρατίας της Λιθουανίας, της Δημοκρατίας της Ουγγαρίας, της Δημοκρατίας της Μάλτας, της Δημοκρατίας της Πολωνίας, της Δημοκρατίας της Σλοβενίας και της Σλοβακικής Δημοκρατίας, για την προσχώρηση της Τσεχικής Δημοκρατίας, της Δημοκρατίας της Εσθονίας, της Κυπριακής Δημοκρατίας, της Δημοκρατίας της Λετονίας, της Δημοκρατίας της Λιθουανίας, της Δημοκρατίας της Ουγγαρίας, της Δημοκρατίας της Μάλτας, της Δημοκρατίας της Πολωνίας, της Δημοκρατίας της Σλοβενίας και της Σλοβακικής Δημοκρατίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση (ΕΕ L 236, σ. 17, στο εξής: Συνθήκη Προσχώσεως), που υπογράφηκε στην Αθήνα στις 16 Απριλίου 2003 και κυρώθηκε από τη Δημοκρατία της Πολωνίας στις 23 Ιουλίου 2003, προβλέπει τα εξής:

«Παρά την παράγραφο 2, τα όργανα της Ένωσης μπορούν να θεσπίσουν πριν από την προσχώρηση τα μέτρα που αναφέρονται [στο άρθρο 41 της Πράξεως περί των όρων προσχώσεως της Τσεχικής Δημοκρατίας, της Δημοκρατίας της Εσθονίας, της Κυπριακής Δημοκρατίας, της Δημοκρατίας της Λετονίας, της Δημοκρατίας της Λιθουανίας, της Δημοκρατίας της Ουγγαρίας, της Δημοκρατίας της Μάλτας, της Δημοκρατίας της Πολωνίας, της Δημοκρατίας της Σλοβενίας και της Σλοβακικής Δημοκρατίας και των προσαρμογών των Συνθηκών επί των οποίων βασίζεται η Ευρωπαϊκή Ένωση (ΕΕ 2003, L 236, σ. 33, στο εξής: Πράξη Προσχώσεως του 2003), προσαρτηθείσα στη Συνθήκη Προσχώσεως]. Τα μέτρα αυτά αρχίζουν να ισχύουν μόνο υπό την επιφύλαξη και από την ημερομηνία έναρξης ισχύος της [Συνθήκης Προσχώσεως].»

- 3 Το άρθρο 41 της Πράξεως Προσχώρησης του 2003 ορίζει τα εξής:

«Σε περίπτωση που απαιτούνται μεταβατικά μέτρα προκειμένου να διευκολυνθεί η μετάβαση από το καθεστώς που εφαρμόζεται σήμερα στα νέα κράτη μέλη στο καθεστώς που προκύπτει από την εφαρμογή της κοινής γεωργικής πολιτικής, υπό τους όρους που προβλέπονται στην [Πράξη Προσχώρησης του 2003], τα μέτρα αυτά θεσπίζονται από την Επιτροπή σύμφωνα με τη διαδικασία του άρθρου 42, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 1260/2001 [του Συμβουλίου, της 19ης Ιουνίου 2001], για την κοινή οργάνωση των αγορών στον τομέα της ζάχαρης [(ΕΕ L 178, σ. 1)], ή, ανάλογα με την περίπτωση, στα αντίστοιχα άρθρα άλλων κανονισμών περί της κοινής οργάνωσης των γεωργικών αγορών ή με τη σχετική διαδικασία επιτροπής που προβλέπεται στην εφαρμοστέα νομοθεσία. Η λήψη των μεταβατικών μέτρων που αναφέρονται στο παρόν άρθρο είναι δυνατή για περίοδο τριών ετών από την ημερομηνία προσχώρησης, και η εφαρμογή τους περιορίζεται μόνον εντός της περιόδου αυτής. Το Συμβούλιο, αποφασίζοντας με ομοφωνία προτάσει της Επιτροπής και κατόπιν διαβουλεύσεων με το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, μπορεί να παρατείνει την περίοδο αυτή.

[...]»

- 4 Το κεφάλαιο 4 του παραρτήματος IV της Πράξεως Προσχώρησης, το οποίο αφορά τον κατάλογο του άρθρου 22 της τελευταίας αυτής πράξεως, τιτλοφορούμενο «Γεωργία», ορίζει, στα σημεία 1 και 2, τα εξής:

«1. Τα δημόσια αποθέματα που διαθέτουν τα νέα κράτη μέλη κατά την ημερομηνία της προσχώρησης και τα οποία προκύπτουν από την πολιτική τους για τη στήριξη της αγοράς αναλαμβάνονται από την Κοινότητα στην αξία που προκύπτει από την εφαρμογή του άρθρου 8 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1883/78 [του Συμβουλίου, της 2ας Αυγούστου 1978], περί των γενικών κανόνων χρηματοδοτήσεως των παρεμβάσεων από το Ευρωπαϊκό Γεωργικό Ταμείο Προσανατολισμού και Εγγυήσεων τμήμα Εγγυήσεων [(ΕΕ L 216, σ. 1)]. Τα προαναφερθέντα αποθέματα αναλαμβάνονται μόνον υπό την προϋπόθεση ότι στους κοινοτικούς κανόνες προβλέπεται δημόσια παρέμβαση για τα εν λόγω προϊόντα και ότι τα αποθέματα πληρούν τις απαιτήσεις για κοινοτική παρέμβαση.

2. Τα αποθέματα προϊόντων, ιδιωτικά και δημόσια, τα οποία την ημερομηνία προσχώρησης βρίσκονται σε ελεύθερη κυκλοφορία στο έδαφος των νέων κρατών μελών και τα οποία υπερβαίνουν την ποσότητα, η οποία μπορεί να θεωρηθεί κανονικό απόθεμα εκ μεταφοράς, πρέπει να καταστρέφονται με επιβάρυνση των νέων κρατών μελών.»

- 5 Το κεφάλαιο 5 του εν λόγω παραρτήματος, τιτλοφορούμενο «Τελωνειακή ένωση», προβλέπει τα εξής:

«[...]

Ο κανονισμός (ΕΟΚ) 2913/92 [του Συμβουλίου, της 12ης Οκτωβρίου 1992 περί θεσπίσεως κοινοτικού τελωνειακού κώδικα (ΕΕ L 302, σ. 1),] και ο κανονισμός (ΕΟΚ) 2454/93 [της Επιτροπής, της 2ας Ιουλίου 1993, για τον καθορισμό ορισμένων διατάξεων εφαρμογής του κανονισμού 2913/92 του Συμβουλίου περί θεσπίσεως του κοινοτικού τελωνειακού κώδικα (ΕΕ L 253, σ. 1),] εφαρμόζονται στα νέα κράτη μέλη, υπό την επιφύλαξη των ακόλουθων ειδικών διατάξεων:

1. Παρά το άρθρο 20 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/92, εμπορεύματα τα οποία, κατά την ημερομηνία προσχώρησης, βρίσκονται στην τελωνειακή κατάσταση της προσωρινής εναπόθεσης ή υπάγονται σε μία δασμολογική μεταχείριση ή τελωνειακή διαδικασία από τις αναφερόμενες στα άρθρα 4, παράγραφος 15, σημείο β', και παράγραφος 16, σημεία β' έως ζ', του εν λόγω κανονισμού στη διευρυμένη Κοινότητα, ή τα οποία βρίσκονται στο στάδιο της μεταφοράς, εντός της διευρυμένης Κοινότητας, αφού αποτέλεσαν αντικείμενο διατυπώσεων εξαγωγής, δεν

υπόκεινται σε τελωνειακούς δασμούς και άλλα τελωνειακά μέτρα κατά την εισαγωγή τους για ελεύθερη κυκλοφορία, υπό την προϋπόθεση ότι προσκομίζεται μία από τις ακόλουθες αποδείξεις:

[...]».

Ο κανονισμός 1972/2003

- 6 Στις 10 Νοεμβρίου 2003 η Επιτροπή εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΚ) 1972/2003, ο οποίος καθιερώνει ιδίως, κατ' ουσίαν και όσον αφορά την υπό κρίση διαφορά, ένα σύστημα φορολογήσεως ορισμένων γεωργικών προϊόντων κατά παρέκκλιση, σε μεταβατικό στάδιο, από τους κατ' αρχήν εφαρμοστέους κοινοτικούς κανόνες.
- 7 Συγκεκριμένα, το άρθρο 3 του εν λόγω κανονισμού ορίζει τα εξής:

«Καθεστώς αναστολής

1. Το παρόν άρθρο εφαρμόζεται κατά παρέκκλιση του παραρτήματος IV κεφάλαιο 5 της Πράξης Προσχώρησης [του 2003] καθώς και των άρθρων 20 και 214 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/92 [...].

2. Τα προϊόντα που εμφανίζονται στο άρθρο 4, παράγραφος 5, τα οποία πριν από την 1η Μαΐου 2004 έχουν τεθεί σε ελεύθερη κυκλοφορία στην Κοινότητα των Δεκαπέντε ή σε ένα νέο κράτος μέλος και την 1η Μαΐου 2004 βρίσκονται σε προσωρινή εναπόθεση ή υπάγονται σε ένα από τα τελωνειακά καθεστώτα ή διαδικασίες που μνημονεύονται στο άρθρο 4, παράγραφος 15, στοιχείο β', και παράγραφος 16, στοιχεία β' έως ζ', του κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/92, στα πλαίσια της διευρυμένης Κοινότητας ή βρίσκονται σε στάδιο μεταφοράς μετά την περάτωση των διαδικασιών εξαγωγής τους εντός της διευρυμένης Κοινότητας, βαρύνονται με τον εν γένει εφαρμοζόμενο εισαγωγικό δασμό κατά την ημερομηνία έναρξης της ελεύθερης κυκλοφορίας τους.

Το πρώτο εδάφιο δεν εφαρμόζεται σε προϊόντα που εξάγονται από την Κοινότητα των Δεκαπέντε εάν ο εισαγωγέας παράσχει αποδείξεις ότι δεν έχει ζητηθεί επιστροφή κατά την εξαγωγή για τα προϊόντα της χώρας εξαγωγής. Μετά από αίτηση του εισαγωγέα, ο εξαγωγέας ζητεί από την αρμόδια αρχή επικύρωση επί της διασάφησης εξαγωγής με την οποία βεβαιώνεται ότι δεν έχει ζητηθεί επιστροφή κατά την εξαγωγή για τα προϊόντα της χώρας εξαγωγής.

[...]»

- 8 Το άρθρο 4 του κανονισμού 1972/2003 προβλέπει τα εξής:

«Επιβαρύνσεις εμπορευμάτων σε ελεύθερη κυκλοφορία

1. Με την επιφύλαξη του παραρτήματος IV, κεφάλαιο 4, της Πράξης Προσχώρησης [του 2003] και εφόσον δεν εφαρμόζεται αυστηρότερη νομοθεσία σε εθνικό επίπεδο, τα νέα κράτη μέλη επιβάλλουν επιβαρύνσεις στους κατόχους πλεονασμάτων, κατά την 1η Μαΐου 2004, προϊόντων σε ελεύθερη κυκλοφορία.

2. Προκειμένου να προσδιορισθεί το πλεόνασμα κάθε κατόχου, τα νέα κράτη μέλη λαμβάνουν υπόψη ειδικότερα:

- α) το μέσο όρο των διαθέσιμων αποθεμάτων κατά τα προηγούμενα της προσχώρησης έτη·
- β) τον τρόπο διεξαγωγής των εμπορικών συναλλαγών κατά τα προηγούμενα της προσχώρησης έτη·

γ) τις συνθήκες δημιουργίας των αποθεμάτων.

Η έννοια του πλεονάσματος αφορά προϊόντα που εισάγονται στα νέα κράτη μέλη ή προέρχονται από τα νέα κράτη μέλη. Η έννοια του πλεονάσματος αφορά επίσης προϊόντα που προορίζονται για την αγορά των νέων κρατών μελών.

[...]

3. Το ποσό της επιβάρυνσης που αναφέρεται στην παράγραφο 1, καθορίζεται σύμφωνα με τον εν γένει εφαρμοζόμενο εισαγωγικό δασμό κατά την 1η Μαΐου 2004. Τα έσοδα που προκύπτουν μέσω της επιβολής της επιβάρυνσης από τις εθνικές αρχές, πιστώνονται στον εθνικό προϋπολογισμό του νέου κράτους μέλους.

[...]

5. Το παρόν άρθρο εφαρμόζεται σε προϊόντα που υπάγονται στους ακόλουθους κωδικούς ΣΟ:

[...]

— όσον αφορά την Πολωνία:

0201 30 00, 0202 30 90, 0203 11 10, 0203 21 10, 0204 30 00, 0204 43 10, 0206 29 91, 0402 10, 0402 21, 0405 10, 0405 90, 0406, 0703 20 00, 0711 51 00, 1001, 1002, 1003, 1004, 1005, 1006 10, 1006 20, 1006 30, 1006 40, 1007, 1008, 1101, 1102, 1103, 1104, 1107, 1108, 1509, 1510, 1517, 1702 30 [(εκτός από τον κωδικό 1702 30 10)], 1702 40 [(εκτός από τον κωδικό 1702 40 10)], 1702 90 [(μόνο για τους κωδικούς 1702 90 10, 1702 90 50, 1702 90 75 και 1702 90 79)], 2003 10 2 0, 2003 10 30, 2008 20.

[...]

6. Η Επιτροπή μπορεί να προσθέσει ή να απαλείψει προϊόντα από τον κατάλογο που εμφανίζεται στην παράγραφο 5.»

9 Κατά το άρθρο 10 του κανονισμού 1972/2003:

«Ο παρών κανονισμός αρχίζει να ισχύει υπό την αίρεση και κατά την ημερομηνία έναρξης ισχύος της Συνθήκης Προσχώρησης [...].

Εφαρμόζεται έως τις 30 Απριλίου 2007.»

10 Ο κανονισμός 735/2004 προσέθεσε, μεταξύ άλλων, όσον αφορά τη Δημοκρατία της Πολωνίας, στον κατάλογο του άρθρου 4, παράγραφος 5, όγδοη περίπτωση, του κανονισμού 1972/2003, επτά προϊόντα που υπάγονται στους κωδικούς NC 0202 30 10, 0202 30 50, 0207 14 10, 0207 14 70, 1602 32 11, 2008 30 55 και 2008 30 75. Ο κανονισμός 735/2004 τροποποίησε μόνον τον εν λόγω κατάλογο και όχι τη διατύπωση των λοιπών προσβαλλόμενων στο πλαίσιο της υπό κρίση υποθέσεως διατάξεων του κανονισμού 1972/2003.

Η προσφυγή ενώπιον του τότε Πρωτοδικείου και η αναιρεσιβαλλομένη απόφαση

11 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του τότε Πρωτοδικείου στις 28 Ιουνίου 2004, η Δημοκρατία της Πολωνίας άσκησε, δυνάμει του άρθρου 230 ΕΚ, προσφυγή με αίτημα την ακύρωση των άρθρων 3 και 4, παράγραφοι 3 και 5, όγδοη περίπτωση, του κανονισμού 1972/2003, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 735/2004.

- 12 Προς στήριξη της προσφυγής της, η οποία είχε τέσσερα σκέλη, η Δημοκρατία της Πολωνίας προέβαλε δέκα λόγους ακυρώσεως, οι οποίοι αφορούσαν παραβίαση της αρχής της ελεύθερης κυκλοφορίας των εμπορευμάτων, της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων λόγω ιθαγενείας, της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, της αρχής της αναλογικότητας, καθώς και αναρμοδιότητα της Επιτροπής, παράβαση των άρθρων 22 και 41 της Πράξεως Προσχωρήσεως του 2003, ελλιπή ή ανεπαρκή αιτιολογία και κατάχρηση εξουσίας.
- 13 Με το υπόμνημα αντικρούσεως, η Επιτροπή υποστήριξε ότι η προσφυγή αυτή ασκήθηκε εκπροθέσμως.
- 14 Με την αναιρεσιβαλλομένη απόφαση, το Πρωτοδικείο, αποφαινόμενο σε πενταμελή σύνθεση, έκρινε απαράδεκτο το μέρος της εν λόγω προσφυγής το οποίο αφορούσε τον κανονισμό 1972/2003.
- 15 Το Πρωτοδικείο, αφού δέχθηκε ότι η δίμηνη προθεσμία του άρθρου 230, πέμπτο εδάφιο, ΕΚ έπρεπε να υπολογισθεί από την ημερομηνία δημοσιεύσεως του κανονισμού 1972/2003 στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης*, δηλαδή από τις 11 Νοεμβρίου 2003, έκρινε, λαμβάνοντας υπόψη τις διάφορες δικονομικές προθεσμίες, ότι η συνολική προθεσμία για την άσκηση προσφυγής ακυρώσεως κατά του κανονισμού 1972/2003 έληξε τα μεσάνυχτα της 4ης Φεβρουαρίου 2004.
- 16 Δεδομένου ότι η προσφυγή της Δημοκρατίας της Πολωνίας είχε κατατεθεί στις 28 Ιουνίου 2004, το Πρωτοδικείο την έκρινε εκπρόθεσμη όσον αφορά το σκέλος του αιτήματος που σκοπούσε στην ακύρωση του κανονισμού 1972/2003.
- 17 Αντιθέτως, το Πρωτοδικείο έκρινε παραδεκτό το μέρος της προσφυγής της Δημοκρατίας της Πολωνίας που αφορά τον κανονισμό 735/2004, καθόσον μπορεί να ερμηνευθεί ως αίτημα ακυρώσεως του κανονισμού 735/2004 λόγω του ότι ο κανονισμός αυτός επιβάλλει, στην περίπτωση του εν λόγω κράτους μέλους, ως προς επτά επιπλέον προϊόντα, τα ίδια μέτρα με τα αρχικώς θεσπισθέντα από τον κανονισμό 1972/2003 για άλλα προϊόντα.
- 18 Επί της ουσίας, όμως, το Πρωτοδικείο απέρριψε όλους τους λόγους ακυρώσεως που προβλήθηκαν.
- 19 Κατά συνέπεια, η προσφυγή απορρίφθηκε στο σύνολό της.

Αιτήματα των διαδίκων

- 20 Με την αίτηση αναιρέσεως, η Δημοκρατία της Πολωνίας ζητεί από το Δικαστήριο να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλομένη απόφαση, καθώς και τα άρθρα 3 και 4, παράγραφοι 3 και 5, όγδοη περίπτωση, του κανονισμού 1972/2003, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 735/2004.
- 21 Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως και να καταδικάσει τη Δημοκρατία της Πολωνίας στα δικαστικά έξοδα.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

Προκαταρκτικές παρατηρήσεις

- 22 Η Επιτροπή, απαντά μεν σε καθέναν από τους λόγους αναιρέσεως που προέβαλε η Δημοκρατία της Πολωνίας, αλλά προβάλλει, κατ' αρχάς, το απαράδεκτο ορισμένων από τους λόγους αυτούς, κατά το μέτρο που στηρίζονται στα ίδια επιχειρήματα με τα προβληθέντα με το δικόγραφο της προσφυγής ακυρώσεως και δεν επισημαίνουν σαφώς για ποιο λόγο είναι εσφαλμένη η απόφαση του Πρωτοδικείου.

- 23 Υπενθυμίζεται ότι, κατά τα άρθρα 256 ΣΛΕΕ και 58, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η αίτηση αναίρεσεως περιορίζεται σε νομικά ζητήματα και πρέπει να στηρίζεται σε λόγους που αφορούν αναρμοδιότητα του Πρωτοδικείου, πλημμέλειες κατά την ενώπιον του διαδικασία που θίγουν τα συμφέροντα του αναιρεσιόντος ή παραβίαση του δικαίου της Ένωσης από το Πρωτοδικείο (βλ., συναφώς, απόφαση της 1ης Ιουνίου 1994, C-136/92 P, Επιτροπή κατά Brazzelli Lualdi κ.λπ., Συλλογή 1994, σ. I-1981, σκέψη 47).
- 24 Συνεπώς, μόνον το Πρωτοδικείο είναι αρμόδιο να διαπιστώσει τα πραγματικά περιστατικά, εκτός αν η ανακρίβεια των διαπιστώσεων του απορρέει από έγγραφα της δικογραφίας που του υποβλήθηκαν, και να εκτιμήσει τα αποδεικτικά στοιχεία που λαμβάνει υπόψη. Επομένως, η διαπίστωση των εν λόγω πραγματικών περιστατικών και η εκτίμηση των εν λόγω αποδεικτικών στοιχείων, υπό την επιφύλαξη της παραμορφώσεώς τους, δεν αποτελούν νομικό ζήτημα, υποκείμενο, ως τέτοιο, στον έλεγχο του Δικαστηρίου (βλ., υπό την έννοια αυτή, ιδίως, αποφάσεις της 2ας Οκτωβρίου 2001, C-449/99 P, ΕΤΕ κατά Hautem, Συλλογή 2001, σ. I-6733, σκέψη 44, και της 21ης Σεπτεμβρίου 2006, C-105/04 P, Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied κατά Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. I-8725, σκέψεις 69 και 70).
- 25 Επιπλέον, από τα άρθρα 256 ΣΛΕΕ και 58, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου, καθώς και από το άρθρο 112, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, προκύπτει ότι η αίτηση αναίρεσεως πρέπει να παραθέτει επακριβώς τα επικρινόμενα στοιχεία της αποφάσεως της οποίας ζητείται η αναίρεση καθώς και τα νομικά επιχειρήματα που στηρίζουν συγκεκριμένα την αίτηση αυτή (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 4ης Ιουλίου 2000, C-352/98 P, Bergaderm και Goupil κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-5291, σκέψη 34, της 6ης Μαρτίου 2003, C-41/00 P, Interporc κατά Επιτροπής, Συλλογή 2003, σ. I-2125, σκέψη 15, και της 12ης Σεπτεμβρίου 2006, C-131/03 P, Reynolds Tobacco κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. I-7795, σκέψη 49).
- 26 Συγκεκριμένα, δεν πληροί τις επιταγές περί αιτιολογήσεως που απορρέουν από τις διατάξεις αυτές η αίτηση αναίρεσεως η οποία περιορίζεται στην επανάληψη ή στην κατά γράμμα παράθεση των λόγων και επιχειρημάτων που έχουν ήδη προβληθεί ενώπιον του Πρωτοδικείου [νυν Γενικού Δικαστηρίου], περιλαμβανομένων και εκείνων που στηρίζονται σε πραγματικούς ισχυρισμούς που έχουν ρητώς απορριφθεί από αυτό (βλ., μεταξύ άλλων, προπαρατεθείσα απόφαση Interporc κατά Επιτροπής, σκέψη 16). Πράγματι, μια τέτοια αίτηση αναίρεσεως αποτελεί στην πραγματικότητα αίτηση για απλή επανεξέταση του δικογράφου της προσφυγής που κατατέθηκε ενώπιον του Πρωτοδικείου, η οποία δεν εμπίπτει στην αρμοδιότητα του Δικαστηρίου (βλ., μεταξύ άλλων, προπαρατεθείσα απόφαση Reynolds Tobacco κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 50).
- 27 Εντούτοις, εφόσον ο αναιρεσιών αμφισβητεί την ερμηνεία ή την εφαρμογή του δικαίου της Ένωσης από το Πρωτοδικείο, τα νομικά ζητήματα που εξετάστηκαν πρωτοδίκως μπορούν να αποτελέσουν εκ νέου αντικείμενο συζητήσεως κατά την εξέταση αιτήσεως αναίρεσεως (βλ. απόφαση της 13ης Ιουλίου 2000, C-210/98 P, Salzgitter κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-5843, σκέψη 43). Πράγματι, αν ο αναιρεσιών δεν μπορούσε να στηρίξει, κατά τον τρόπο αυτόν, την αίτησή του αναίρεσεως σε λόγους και επιχειρήματα που είχε ήδη προβάλει ενώπιον του Πρωτοδικείου, η ανααιρετική διαδικασία θα καθίστατο εν μέρει άνευ αντικειμένου (προπαρατεθείσα απόφαση Interporc κατά Επιτροπής, σκέψη 17).
- 28 Εν προκειμένω, η αίτηση αναίρεσεως βάλλει, κατ' ουσίαν, κατά της θέσεως την οποία έλαβε το Πρωτοδικείο επί πλειόνων νομικών ζητημάτων που υποβλήθηκαν πρωτοδίκως στην κρίση του όσον αφορά, αφενός, το παραδεκτό της ασκηθείσας από τη Δημοκρατία της Πολωνίας προσφυγής, λαμβανομένου υπόψη, μεταξύ άλλων, του δικαιώματος αποτελεσματικής ένδικης προστασίας, και, αφετέρου, ορισμένα μεταβατικά μέτρα στον τομέα της γεωργίας, ειδικότερα υπό το πρίσμα του άρθρου 41 της Πράξεως Προσχωρήσεως του 2003 και διαφόρων γενικών αρχών του δικαίου της Ένωσης. Ειδικότερα, στο μέτρο που η εν λόγω αίτηση αναίρεσεως περιλαμβάνει συγκεκριμένα

στοιχεία αφορώντα τα βαλλόμενα σημεία της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και εκθέτει τους λόγους και τα επιχειρήματα στα οποία στηρίζεται, δεν μπορεί να κριθεί ως απαράδεκτη στο σύνολό της.

- 29 Υπό το πρίσμα των προεκτεθέντων κριτηρίων πρέπει να εξετασθεί το παραδεκτό των συγκεκριμένων επιχειρημάτων που προβλήθηκαν προς στήριξη των διαφόρων λόγων αναιρέσεως.

Επί του παραδεκτού της προσφυγής ακυρώσεως, καθόσον σκοπούσε στην ακύρωση του κανονισμού 1972/2003

- 30 Η Δημοκρατία της Πολωνίας προβάλλει πέντε λόγους προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως την οποία άσκησε κατά της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, καθόσον με την απόφαση αυτή κρίθηκε απαράδεκτο το αίτημα ακυρώσεως του κανονισμού 1972/2003, με την αιτιολογία ότι η προσφυγή ασκήθηκε εκπροθέσμως. Οι λόγοι αυτοί αφορούν, πρώτον, τη μη προσήκουσα δημοσίευση του κανονισμού 1972/2003, δεύτερον, εσφαλμένη ερμηνεία του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, τρίτον, παραβίαση των συστατικών αρχών μιας κοινότητας δικαίου και της αρχής της αποτελεσματικής ένδικης προστασίας, τέταρτον, παραβίαση των αρχών της αλληλεγγύης και της καλής πίστεως, καθώς και των δικονομικών κανόνων και, πέμπτον, έλλειψη αιτιολογίας.

- 31 Πρέπει κατ' αρχάς να εξετασθεί ο τρίτος λόγος αναιρέσεως, ο οποίος αφορά παραβίαση των συστατικών αρχών μιας κοινότητας δικαίου και της αρχής της αποτελεσματικής ένδικης προστασίας.

Επί του τρίτου λόγου αναιρέσεως

– Επιχειρηματολογία των διαδίκων

- 32 Η Δημοκρατία της Πολωνίας υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο, κρίνοντας εν μέρει απαράδεκτη την προσφυγή ακυρώσεως, στέρησε από τα νέα κράτη μέλη το δικαίωμά τους να υποβάλουν σε δικαστικό έλεγχο, βάσει του άρθρου 230, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ, τις διατάξεις του κανονισμού 1972/2003, παρά το ότι ο κανονισμός αυτός απευθυνόταν σε αυτά υπό την ιδιότητά τους ως κράτη μέλη.

- 33 Η Δημοκρατία της Πολωνίας υπενθυμίζει μεν ότι η αυστηρή εφαρμογή των κοινοτικών ρυθμίσεων περί δικονομικών προθεσμιών ανταποκρίνεται στην επιταγή της ασφαλείας δικαίου και στην ανάγκη αποφυγής κάθε δυσμενούς διακρίσεως ή αυθαίρετης συμπεριφοράς κατά την απονομή της δικαιοσύνης, πλην όμως εκτιμά ότι μια τέτοια επιταγή δεν δικαιολογεί παρά ταύτα την ανισότητα από πλευράς ένδικης προστασίας η οποία θα απέρρεε από την αδυναμία των νέων κρατών μελών να αμφισβητήσουν τη νομιμότητα του κανονισμού 1972/2003, υπό την ιδιότητά τους ως κρατών μελών, ενώ θίγονται ιδιαίτερος από τον κανονισμό αυτόν.

- 34 Προκειμένου να θεμελιώσει αυτόν τον λόγο αναιρέσεως, η Δημοκρατία της Πολωνίας, αφενός, στηρίζεται στην απόφαση της 23ης Απριλίου 1986, 294/83, Les Verts κατά Κοινοβουλίου (Συλλογή 1986, σ. 1339, σκέψη 23), από την οποία προκύπτει ότι η Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα συνιστά κοινότητα δικαίου, υπό την έννοια ότι ούτε τα κράτη μέλη της ούτε τα θεσμικά της όργανα εκφεύγουν του ελέγχου που αφορά τη συμφωνία των πράξεών τους προς τον βασικό καταστατικό χάρτη που αποτελεί η Συνθήκη ΕΚ. Αφετέρου, η Δημοκρατία της Πολωνίας παραπέμπει στις προτάσεις που ανέπτυξε ο γενικός εισαγγελέας M. Roiares Maduro στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 23ης Οκτωβρίου 2007, C-273/04, Πολωνία κατά Συμβουλίου (Συλλογή 2007, σ. I-8925, σκέψη 50), προκειμένου να καταλήξει ότι το Πρωτοδικείο παραβίασε κατάφωρα τις συστατικές αρχές μιας κοινότητας δικαίου και την αρχή της αποτελεσματικής ένδικης προστασίας.

- 35 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο, απορρίπτοντας ως απαράδεκτη μια ασκηθείσα εκπροθέσμως προσφυγή δεν παραβίασε την αρχή της αποτελεσματικής ένδικης προστασίας ούτε τις συστατικές αρχές μιας κοινότητας δικαίου. Επιπλέον, αντιθέτως προς τα επιχειρήματα της

Δημοκρατίας της Πολωνίας, το γεγονός ότι η τελευταία μετατράπηκε από προσφεύγουσα σε προνομιακή προσφεύγουσα λόγω της ενάρξεως ισχύος της Συνθήκης Προσχωρήσεως, καθώς και της Πράξεως Προσχωρήσεως του 2003 δεν επιτρέπει παρέκκλιση από την αρχή κατά την οποία οι δικονομικές προθεσμίες πρέπει να τυγχάνουν αυστηρής εφαρμογής.

– Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 36 Με τον υπό κρίση λόγο αναιρέσεως, η Δημοκρατία της Πολωνίας προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι απέρριψε το επιχείρημά της κατά το οποίο ο κανονισμός 1972/2003 είχε ως αποδέκτες όλα τα κράτη μέλη, περιλαμβανομένης της Δημοκρατίας της Πολωνίας, οπότε η τελευταία έπρεπε να είναι ωσαύτως σε θέση να τον προσβάλει υπό την ιδιότητα της προσφεύγουσας δυνάμει του άρθρου 230, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ.
- 37 Συναφώς, το Πρωτοδικείο επισήμανε, κατ' αρχάς, στη σκέψη 46 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ότι, μολονότι η Πράξη Προσχωρήσεως του 2003 προβλέπει ειδικώς τη δυνατότητα των κοινοτικών οργάνων να θεσπίζουν ορισμένα μέτρα μεταξύ της ημερομηνίας υπογραφής της Πράξεως Προσχωρήσεως και της ημερομηνίας προσχωρήσεως των νέων κρατών μελών, η εν λόγω πράξη δεν προβλέπει ωστόσο προσωρινές παρεκκλίσεις από το σύστημα ελέγχου της νομιμότητας των κοινοτικών πράξεων.
- 38 Στη συνέχεια, στη σκέψη 47 της αποφάσεως αυτής, το Πρωτοδικείο υπενθύμισε, παραπέμποντας στην απόφαση της 15ης Ιανουαρίου 1987, 152/85, Misset κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1987, σ. 223, σκέψη 11), ότι οι κοινοτικές ρυθμίσεις που αφορούν τις δικονομικές προθεσμίες χρήζουν αυστηρής εφαρμογής.
- 39 Τέλος, το Πρωτοδικείο έκρινε, στη σκέψη 48 της εν λόγω αποφάσεως ότι, «αν το επιχείρημα της Δημοκρατίας της Πολωνίας ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι το κράτος αυτό πίστευε ότι, για να ασκήσει την προσφυγή του, έπρεπε να αναμείνει μέχρις ότου αποκτήσει την ιδιότητα του κράτους μέλους, τονίζεται ότι η προθεσμία άσκησης προσφυγής του άρθρου 230 ΕΚ είναι γενικής ισχύος» και ότι «[η] ιδιότητα του κράτους μέλους δεν ήταν αναγκαία όσον αφορά τη Δημοκρατία της Πολωνίας». Το Πρωτοδικείο προσέθεσε ότι «[η] προθεσμία αυτή [ίσχυε] για τη Δημοκρατία της Πολωνίας, εν πάση περιπτώσει, λόγω της ιδιότητάς της του νομικού προσώπου».
- 40 Προκειμένου να επιλυθεί το ζήτημα αν η Δημοκρατία της Πολωνίας μπορούσε εγκύρως να προσβάλει τον κανονισμό 1972/2003, ως προσφεύγουσα δυνάμει του άρθρου 230, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ, υπενθυμίζεται ότι το άρθρο 2, παράγραφος 3, της Συνθήκης Προσχωρήσεως προβλέπει ρητώς τη δυνατότητα των θεσμικών οργάνων της Ένωσης να θεσπίσουν ορισμένα μέτρα πριν την προσχώρηση.
- 41 Στα μέτρα αυτά περιλαμβάνεται, μεταξύ άλλων, το άρθρο 41 της Πράξεως Προσχωρήσεως του 2003, κατά το οποίο η Επιτροπή εξουσιοδοτείται να θεσπίζει όλες τις μεταβατικές διατάξεις που είναι αναγκαίες προς διευκόλυνση της μεταβάσεως από το ισχύον στα νέα κράτη μέλη καθεστώς προς το καθεστώς που απορρέει από την εφαρμογή της κοινής γεωργικής πολιτικής.
- 42 Ο κανονισμός 1972/2003 εκδόθηκε βάσει του άρθρου αυτού και συγκαταλέγεται, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 27 των προτάσεων που ανέπτυξε στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της ίδιας ημερομηνίας, C-336/09 P, Πολωνία κατά Επιτροπής, μεταξύ των πράξεων η θέσπιση των οποίων εξαρτάται από την προσχώρηση.
- 43 Συνεπώς, ο κανονισμός 1972/2003, δεδομένου ότι εκδόθηκε μεταξύ της ημερομηνίας υπογραφής της Συνθήκης Προσχωρήσεως και της Πράξεως Προσχωρήσεως του 2003 αφενός και της ημερομηνίας ενάρξεως ισχύος αυτών αφετέρου, διακρίνεται από τις άλλες διατάξεις που εμπίπτουν στο κοινοτικό κεκτημένο οι οποίες ίσχυαν ήδη κατά την υπογραφή της εν λόγω Συνθήκης Προσχωρήσεως και της εν λόγω Πράξεως Προσχωρήσεως.

- 44 Εξάλλου, παρά το γεγονός ότι ο κανονισμός 1972/2003 δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* πριν την προσχώρηση των νέων κρατών μελών, δεν αμφισβητείται ότι τα μέτρα που θεσπίζει ο κανονισμός αυτός επρόκειτο να εφαρμοσθούν κατά προτεραιότητα στα νέα αυτά κράτη μέλη από της προσχωρήσεώς τους στην Ένωση. Συγκεκριμένα, σύμφωνα με το άρθρο 10 του κανονισμού, ο εν λόγω κανονισμός άρχισε να ισχύει μόλις κατά την ημερομηνία ενάρξεως ισχύος και υπό την επιφύλαξη της ενάρξεως ισχύος της Συνθήκης Προσχώρησης.
- 45 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι, όπως επισήμανε και ο γενικός εισαγγελέας στα σημεία 39 και 40 των προτάσεών του τις οποίες ανέπτυξε στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η άλλη σημερινή απόφαση, Πολωνία κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα, μόνον κατά το χρονικό σημείο της προσχωρήσεώς τους επηρεάστηκαν τα νέα κράτη μέλη από τις διατάξεις του κανονισμού 1972/2003 υπό την ιδιότητά τους ως κράτη μέλη και υπό αυτή την ιδιότητά τους έπρεπε να είναι σε θέση να προσβάλουν τις εν λόγω διατάξεις.
- 46 Εν προκειμένω, όπως προκύπτει, λόγω της ημερομηνίας δημοσιεύσεως του κανονισμού 1972/2003 στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης*, στις 11 Νοεμβρίου 2003, η δίμηνη προθεσμία προσφυγής του άρθρου 230 ΕΚ είχε ήδη παρέλθει πριν η Δημοκρατία της Πολωνίας αποκτήσει, κατά την ημερομηνία προσχωρήσεώς της στην Ένωση, δηλαδή την 1η Μαΐου 2004, την ιδιότητα του κράτους μέλους.
- 47 Συνεπώς, τα νέα κράτη μέλη δεν είχαν τη δυνατότητα να ασκήσουν, εντός της ταχθείσας προθεσμίας, ως προσφεύγοντες δυνάμει του άρθρου 230, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ, προσφυγές κατά των πράξεων που εκδόθηκαν βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 3, της Συνθήκης Προσχώρησης.
- 48 Υπενθυμίζεται ότι η Ένωση συνιστά ένωση δικαίου, στην οποία τα θεσμικά όργανά της υπόκεινται σε έλεγχο της συμφωνίας των πράξεων τους, μεταξύ άλλων, με τη Συνθήκη και τις γενικές αρχές του δικαίου (βλ. αποφάσεις της 3ης Σεπτεμβρίου 2008, C-402/05 P και C-415/05 P, Kadi και Al Barakaat International Foundation κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 2008, σ. I-6351, σκέψη 281, και της 29ης Ιουνίου 2010, C-550/09, E και F, Συλλογή 2010, σ. I 6213, σκέψη 44).
- 49 Οι αρχές αυτές συνιστούν το θεμέλιο καθαυτό της εν λόγω ένωσης και η τήρησή τους προϋποθέτει, όπως προβλέπει πλέον ρητώς το άρθρο 4, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, ότι τα νέα κράτη μέλη πρέπει να τυγχάνουν ίσης μεταχειρίσεως με τα παλαιά κράτη μέλη.
- 50 Συνεπώς, τα νέα κράτη μέλη πρέπει να διαθέτουν, ως προς όλες τις πράξεις οι οποίες, όπως η προσβαλλομένη εν προκειμένω, θεσπίζονται βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 3, της Συνθήκης Προσχώρησης και οι οποίες τα θίγουν υπό την ιδιότητά τους ως κράτη μέλη, δικαίωμα ασκήσεως προσφυγής ακυρώσεως ως προσφεύγοντες δυνάμει του άρθρου 230, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ.
- 51 Δεδομένου ότι τα νέα κράτη μέλη απέκτησαν την ιδιότητα αυτή μόλις κατά την ημερομηνία ενάρξεως ισχύος της Συνθήκης Προσχώρησης καθώς και της Πράξεως Προσχώρησης του 2003, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, ως προς τα κράτη αυτά, η προθεσμία ασκήσεως προσφυγής του άρθρου 230, πέμπτο εδάφιο, ΕΚ άρχισε να τρέχει, όσον αφορά πράξεις όπως η επίμαχη εν προκειμένω, μόνον από την ημερομηνία αυτή, δηλαδή στη συγκεκριμένη περίπτωση την 1η Μαΐου 2004.
- 52 Συνεπώς, κακώς το Πρωτοδικείο έκρινε, παρά το ιδιάζον πλαίσιο της υπό κρίση υποθέσεως, ότι για την άσκηση της προσφυγής του άρθρου 230 ΕΚ δεν ήταν αναγκαία, όσον αφορά τη Δημοκρατία της Πολωνίας, η ιδιότητα του κράτους μέλους και συνήγαγε εντεύθεν ότι η ασκηθείσα από το εν λόγω κράτος μέλος στις 28 Ιουνίου 2004 προσφυγή κατά του κανονισμού 1972/2003 ήταν εκπρόθεσμη και, ως εκ τούτου, απαράδεκτη.
- 53 Από τα ανωτέρω συνάγεται ότι ο τρίτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να κριθεί βάσιμος.

- 54 Συνεπώς, διαπιστώνεται ότι η αναιρεσιβαλλομένη απόφαση, στο μέτρο που κρίνει απαράδεκτη την προσφυγή ακυρώσεως που άσκησε η Δημοκρατία της Πολωνίας όσον αφορά τον κανονισμό 1972/2003, βαρύνεται με πλάνη περί το δίκαιο.
- 55 Εντούτοις, δεδομένου ότι το Πρωτοδικείο, μέσω της εξετάσεως των λόγων ακυρώσεως που προβλήθηκαν κατά του κανονισμού 735/2004, εξέτασε επίσης τους επί της ουσίας λόγους ακυρώσεως που προβλήθηκαν κατά του κανονισμού 1972/2003, η πλάνη περί το δίκαιο που διαπιστώθηκε στην προηγούμενη σκέψη της παρούσας αποφάσεως δεν είναι δυνατό να συνεπάγεται την αναίρεση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.
- 56 Συγκεκριμένα, δεν αμφισβητείται ότι οι λόγοι ακυρώσεως που προβλήθηκαν με το δικόγραφο της προσφυγής κατά του κανονισμού 735/2004 ταυτίζονταν με τους προβληθέντες κατά του κανονισμού 1972/2003 και ότι, στην αναιρεσιβαλλομένη απόφαση, το Πρωτοδικείο εξέτασε το σύνολο των προβληθέντων λόγων ακυρώσεως.
- 57 Συνεπώς, στο Δικαστήριο εναπόκειται να εξετάσει, στο στάδιο της αναίρέσεως, τους λόγους αναίρέσεως τους οποίους προέβαλε η Δημοκρατία της Πολωνίας κατά των σχετικών με την ουσία διαπιστώσεων που περιέχονται στην αναιρεσιβαλλομένη απόφαση.

Επί της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, καθόσον απέρριψε επί της ουσίας το αίτημα της προσφυγής περί ακυρώσεως του κανονισμού 735/2004

- 58 Η αίτηση αναίρέσεως που ασκήθηκε κατά της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, καθόσον απέρριψε επί της ουσίας το αίτημα της προσφυγής περί ακυρώσεως του κανονισμού 735/2004 έχει τρία μέρη και περιλαμβάνει οκτώ λόγους αναίρέσεως.
- 59 Το πρώτο από τα μέρη αυτά βάλλει κατά της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως καθόσον απέρριψε το αίτημα ακυρώσεως του κανονισμού 735/2004, κατά το μέτρο που ο κανονισμός αυτός υπάγει επτά κατηγορίες προϊόντων που προέρχονται από την Πολωνία στο μέτρο του άρθρου 4, παράγραφος 3, του κανονισμού 1972/2003. Στο μέρος αυτό της αιτήσεως αναίρέσεως, η Δημοκρατία της Πολωνίας προβάλλει δύο λόγους αναίρέσεως (τον πρώτο και τον δεύτερο).
- 60 Το δεύτερο μέρος της αιτήσεως αναίρέσεως βάλλει κατά της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, καθόσον απέρριψε το αίτημα ακυρώσεως του εν λόγω κανονισμού, κατά το μέτρο που ο κανονισμός αυτός προσθέτει επτά κατηγορίες προϊόντων που προέρχονται από την Πολωνία στον κατάλογο του άρθρου 4, παράγραφος 5, όγδοη περίπτωση, του κανονισμού 1972/2003. Στο μέρος αυτό της αιτήσεως αναίρέσεως, η Δημοκρατία της Πολωνίας προβάλλει ένα μόνο λόγο αναίρέσεως (τον τρίτο).
- 61 Το τρίτο μέρος της αιτήσεως αναίρέσεως βάλλει κατά της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, καθόσον απέρριψε το αίτημα ακυρώσεως του κανονισμού 735/2004 λόγω του ότι ο κανονισμός αυτός επιβάλλει ως προς επτά κατηγορίες προϊόντων το μέτρο του άρθρου 3 του κανονισμού 1972/2003. Στο μέρος αυτό της αιτήσεως αναίρέσεως, η Δημοκρατία της Πολωνίας προβάλλει πέντε λόγους αναίρέσεως (τον τέταρτο, τον πέμπτο, τον έκτο, τον έβδομο και τον όγδοο).

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως

– Επιχειρηματολογία των διαδίκων

- ⁶² Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, ο οποίος αφορά παράβαση του άρθρου 41 της Πράξεως Προσχώρησης και παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας, η Δημοκρατία της Πολωνίας προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι έκρινε ότι το ύψος της επιβαρύνσεως επί των πλεοναζόντων αποθεμάτων που προβλέπει το άρθρο 4, παράγραφος 3, του κανονισμού 1972/2003 είναι αναγκαίο και ανάλογο για την επίτευξη των σκοπών που επιδιώκει το επίδικο μεταβατικό μέτρο.
- ⁶³ Η Δημοκρατία της Πολωνίας υποστηρίζει, κατ' αρχάς, ότι επιβάρυνση η οποία αντιστοιχεί στη διαφορά μεταξύ των διαφόρων δασμών θα ήταν αρκετή για την επίτευξη των σκοπών του κανονισμού 1972/2003. Το ύψος της επιβαρύνσεως επί των πλεοναζόντων αποθεμάτων που προβλέπει το άρθρο 4, παράγραφος 3, του κανονισμού 1972/2003 υπερβαίνει το ανώτατο όριο το οποίο καθόρισε ο γενικός εισαγγελέας J. Mischo στο σημείο 58 των προτάσεων που ανέπτυξε στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 15ης Ιανουαρίου 2002, C-179/00, Weidacher (Συλλογή 2002, σ. I-501), από το οποίο προκύπτει ότι η αρχή της αναλογικότητας έχει τηρηθεί όταν η επιβάρυνση εξουδετερώνει τα κερδοσκοπικά πλεονεκτήματα και θέτει τον δικαιούχο των αποθεμάτων σε ίση μοίρα με τους άλλους επιχειρηματίες. Εν προκειμένω, η επιβάρυνση ενέχει ένα επιπλέον στοιχείο κυρώσεως και έχει ως αποτέλεσμα να θέτει τον δικαιούχο αυτό σε δυσμενή ανταγωνιστική θέση σε σχέση με αυτή των επιχειρηματιών των παλαιών κρατών μελών. Κατά τη Δημοκρατία της Πολωνίας, το Πρωτοδικείο, χωρίς καμία δικαιολόγηση, τροποποίησε το κριτήριο που διατυπώθηκε στην προπαρατεθείσα απόφαση Weidacher όσον αφορά την εφαρμογή της αρχής της αναλογικότητας.
- ⁶⁴ Στη συνέχεια, η Δημοκρατία της Πολωνίας υποστηρίζει ότι το ύψος της επιβαρύνσεως του άρθρου 4, παράγραφος 3, του κανονισμού 1972/2003 δεν ήταν δυνατόν, λαμβανομένης υπόψη της ημερομηνίας θεσπίσεώς της όσον αφορά τα προϊόντα που προστέθηκαν με τον κανονισμό 735/2004, ήτοι έντεκα ημέρες πριν την προσχώρηση στην Ένωση, να συντελέσει στην επίτευξη σκοπών προλήψεως. Υπογραμμίζει ότι, όσον αφορά το ύψος της επίδικης επιβαρύνσεως, το Πρωτοδικείο δέχθηκε ως κύριο δικαιολογητικό λόγο την ανάγκη προλήψεως και αποτροπής της δημιουργίας πλεοναζόντων αποθεμάτων από την εθνική παραγωγή. Λαμβανομένης υπόψη της ημερομηνίας εκδόσεως του κανονισμού 735/2004 και λόγω του μακρού κύκλου γεωργικής παραγωγής, η ανάγκη προλήψεως και αποτροπής της δημιουργίας πλεοναζόντων αποθεμάτων δεν μπορούσε να δικαιολογήσει το ύψος της εν λόγω επιβαρύνσεως. Εν πάση περιπτώσει, κατά τη Δημοκρατία της Πολωνίας, η συλλογιστική του Πρωτοδικείου στερείται λογικής, υπό την έννοια ότι οι σκοποί της προλήψεως και της αποτροπής μπορούν να επιτευχθούν μόνο για το μέλλον και δεν μπορεί να έχουν σημασία για ήδη παραχθέντα και δημιουργηθέντα αποθέματα.
- ⁶⁵ Τέλος, η Δημοκρατία της Πολωνίας εκτιμά ότι κακώς το Πρωτοδικείο δεν διαπίστωσε την πρόδηλη έλλειψη σχέσεως μεταξύ του ύψους της επιβαρύνσεως επί των πλεοναζόντων αποθεμάτων, την οποία προβλέπει το άρθρο 4, παράγραφος 3, του κανονισμού 1972/2003, και των σκοπών που επιδιώκει ο κανονισμός. Συγκεκριμένα, ακόμη και αν υποθεθεί ότι η επιβάρυνση αυτή έχει αποτρεπτικό χαρακτήρα, η Δημοκρατία της Πολωνίας υποστηρίζει ότι δεν υπάρχει καμία σχέση μεταξύ του ύψους της εν λόγω επιβαρύνσεως και του κινδύνου κερδοσκοπίας. Ο τελευταίος αντιστοιχεί, όσον αφορά τα εισαχθέντα στην Πολωνία πριν την προσχώρηση προϊόντα, όχι στον κοινοτικό εισαγωγικό δασμό, αλλά στη διαφορά μεταξύ των κοινοτικών εισαγωγικών δασμών και των πολωνικών εισαγωγικών δασμών. Η Δημοκρατία της Πολωνίας υπογραμμίζει ότι ακριβώς αυτή η προσέγγιση έγινε δεκτή, κατά τη μεταγενέστερη διεύρυνση της Ένωσης, ως προς τη Δημοκρατία της Βουλγαρίας και τη Ρουμανία. Επιπλέον, όσον αφορά την εθνική παραγωγή, το κερδοσκοπικό όφελος αντιστοιχεί, αντιθέτως προς όσα δέχθηκε το Πρωτοδικείο στη σκέψη 115 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, στη διαφορά μεταξύ του κοινοτικού εισαγωγικού δασμού και του κόστους της επιπλέον εγχώριας παραγωγής, το οποίο θα μπορούσε να ποικίλλει αισθητά αναλόγως του προϊόντος.

- 66 Η Επιτροπή ζητεί την απόρριψη του πρώτου λόγου αναιρέσεως ως απαραδέκτου, υποστηρίζοντας ότι η Δημοκρατία της Πολωνίας περιορίζεται, κατά κύριο λόγο, στην επανάληψη των όσων είχε ήδη προβάλλει πρωτοδίκως.
- 67 Επικουρικώς, όσον αφορά το ανώτατο ποσό της επίμαχης επιβαρύνσεως, η Επιτροπή φρονεί ότι το Πρωτοδικείο υπογράμμισε ορθώς ότι ο γενικός εισαγγελέας J. Mischo, στις προτάσεις που ανέπτυξε στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η προπαρατεθείσα απόφαση Weidacher, περιορίστηκε στην ανάλυση των μέτρων που θεσπίστηκαν υπό την προοπτική της διευρύνσεως της Ένωσης που πραγματοποιήθηκε το 1995 και ότι η απόφαση αυτή δεν καθορίζει, όσον αφορά την αρχή της αναλογικότητας, κανένα ανώτατο όριο στο ύψος των επιβαρύνσεων των πλεοναζόντων αποθεμάτων.
- 68 Όσον αφορά την ημερομηνία θεσπίσεως της επιβαρύνσεως αυτής, η Επιτροπή εκτιμά, αφού προηγουμένως υπενθύμισε ότι η δυνατότητα διευρύνσεως του καταλόγου των προϊόντων λόγω της εξελίξεως της καταστάσεως της αγοράς προβλέπεται ρητώς στον κανονισμό 1972/2003, ότι τα προϊόντα που παρατίθενται στον κανονισμό 735/2004 προστέθηκαν εμπροθέσμως.
- 69 Όσον αφορά τη σχέση μεταξύ του ύψους της εν λόγω επιβαρύνσεως και του κερδοσκοπικού κινδύνου, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο ορθώς δέχθηκε ότι η εξουδετέρωση του κερδοσκοπικού οφέλους δεν είναι ο μόνος σκοπός τον οποίον επιδιώκουν οι επίμαχοι κανονισμοί και ότι μια επιβάρυνση που αντιστοιχεί στη διαφορά μεταξύ των κοινοτικών δασμών και των ισχυόντων στην Πολωνία δεν θα είχε αποτρεπτικό αποτέλεσμα επί του σχηματισμού πλεοναζόντων αποθεμάτων από την εθνική παραγωγή.

– Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 70 Κατ' αρχάς, διαπιστώνεται ότι, αντιθέτως προς όσα προφανώς υποστηρίζει η Επιτροπή, ο πρώτος επί της ουσίας λόγος αναιρέσεως τον οποίο προβάλλει η Δημοκρατία της Πολωνίας δεν περιορίζεται στην επανάληψη της προβληθείσας πρωτοδίκως επιχειρηματολογίας. Αντιθέτως, η Δημοκρατία της Πολωνίας ζητεί από το Δικαστήριο να ασκήσει τον έλεγχό του επί των προϋποθέσεων τις οποίες το Πρωτοδικείο εφάρμοσε κατά την ερμηνεία της αρχής της αναλογικότητας.
- 71 Συναφώς, υπογραμμίζεται ότι, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου και, όπως ορθώς επισήμανε το Πρωτοδικείο στη σκέψη 106 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή, όταν ασκεί τις αρμοδιότητες που της απονέμει το Συμβούλιο και συγκεκριμένα οι συντάκτες της Πράξεως Προσχωρήσεως στον τομέα της κοινής γεωργικής πολιτικής, για την εκτέλεση των κανόνων που θέτει, μπορεί να κληθεί να ενεργήσει κατά ευρεία διακριτική ευχέρεια, οπότε μόνον ο προδήλως ακατάλληλος χαρακτήρας ενός θεσπισθέντος στον τομέα αυτόν μέτρου σε σχέση με τον σκοπό που επιδιώκει το αρμόδιο θεσμικό όργανο μπορεί να θίξει τη νομιμότητα του εν λόγω μέτρου (βλ. απόφαση Weidacher, προπαρατεθείσα, σκέψη 26 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 72 Εντεύθεν συνάγεται ότι, όσον αφορά την ανάλυση της αρχής της αναλογικότητας, το Πρωτοδικείο καλείται να ελέγξει αποκλειστικώς και μόνον αν το ύψος της επιβαρύνσεως επί των πλεοναζόντων αποθεμάτων την οποία προβλέπει το άρθρο 4, παράγραφος 3, του κανονισμού 1972/2003, δηλαδή ο *erga omnes* εφαρμοζόμενος εισαγωγικός δασμός που ισχύει από 1ης Μαΐου 2004, υπερβαίνει προδήλως το αναγκαίο μέτρο για την επίτευξη των σκοπών που επιδιώκει η Επιτροπή.
- 73 Όσον αφορά, πρώτον, το επιχείρημα το οποίο προέβαλε η Δημοκρατία της Πολωνίας και το οποίο αφορά το ανώτατο ποσό της επιβαρύνσεως των πλεοναζόντων αποθεμάτων, το οποίο άντλησε από την προπαρατεθείσα απόφαση Weidacher, το Πρωτοδικείο έκρινε τα εξής:

«108 Προς στήριξη της άποψής της, η Δημοκρατία της Πολωνίας επικαλείται την [προπαρατεθείσα] απόφαση Weidacher, [...]. Η απόφαση αυτή ακολούθησε τις [...] προτάσεις του γενικού εισαγγελέα J. Mischo στην εν λόγω υπόθεση, ο οποίος έκρινε [στο σημείο 58] ότι η επίδικη

επιβάρυνση δεν προσέκρουε στην αρχή της αναλογικότητας, καθόσον είχε ως μοναδικό αποτέλεσμα την εξουδετέρωση ενός αδικαιολόγητου ωφελήματος, χωρίς ωστόσο να ζημιώνει τον κάτοχο των αποθεμάτων [...].

- 109 Τονίζεται ότι, αντιθέτως προς τις σχετικές με την επίδικη επιβάρυνση διατάξεις, το ποσό της επίμαχης στην [προπαρατεθείσα] υπόθεση Weidacher, [...], επιβάρυνσης αντιστοιχούσε στη διαφορά μεταξύ των κοινοτικών εισαγωγικών δασμών και των δασμών που ίσχυαν στα νέα τότε κράτη μέλη. Για τον λόγο αυτόν, ο γενικός εισαγγελέας J. Mischo περιορίστηκε στην εκτίμηση ότι ο δασμός αυτός σκοπούσε στην εξάλειψη κάθε συμφέροντος για τους επιχειρηματίες των εν λόγω κρατών να κερδοσκοπήσουν ενόψει της διεύρυνσης της Ευρωπαϊκής Ένωσης το 1995 αγοράζοντας, πριν από την ημερομηνία αυτή, γεωργικά προϊόντα με εισαγωγικό δασμό χαμηλότερο από τον κοινοτικό, προκειμένου να τα πωλήσουν στη συνέχεια εντός της διευρυμένης Κοινότητας.
- 110 Ωστόσο, η ως άνω εκτίμηση δεν προδικάζει το κατά πόσον ένας υψηλότερος δασμός θα μπορούσε επίσης να θεωρηθεί ανάλογος προς τον επιδιωκόμενο σκοπό.
- 111 Συναφώς, επισημαίνεται ότι, αντιθέτως προς τους ισχυρισμούς της Δημοκρατίας της Πολωνίας, ο σκοπός που επιδιώκει η Επιτροπή με την επιβολή της επίδικης επιβάρυνσης δεν είναι μόνον η πρόληψη της κερδοσκοπικής δημιουργίας αποθεμάτων προϊόντων προερχομένων από το εμπόριο, αλλ' απλώς η πρόληψη της δημιουργίας πλεονάζοντων αποθεμάτων, ήτοι αποθεμάτων που δεν αποτελούν μέρος της συνήθους εφεδρείας των νέων κρατών μελών. Η διαπίστωση αυτή προκύπτει σαφώς από την τρίτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 1972/2003. Συγκεκριμένα, αυτή η αιτιολογική σκέψη αναφέρει ότι, μολονότι η εκτροπή από την κατεύθυνση του εμπορίου που δύναται να θίξει την κοινή οργάνωση των αγορών αφορά συχνά προϊόντα μεταφερόμενα πλασματικώς ενόψει της διεύρυνσης, τα πλεονάζοντα αποθέματα στην εξάλειψη των οποίων στοχεύουν τα προβλεπόμενα από τον κανονισμό 1972/2003 μέτρα είναι επίσης δυνατό να προέρχονται από την εθνική παραγωγή.
- 112 Τονίζεται επίσης ότι η άποψη της Επιτροπής συνάδει με τον τρόπο που οι συντάκτες της Πράξης Προσχώρησης [του 2003] αντιλαμβάνονται τα πλεονάζοντα αποθέματα που πρέπει να εξαιρεθούν με δαπάνες των νέων κρατών μελών. Συγκεκριμένα, από το παράρτημα IV, [κεφάλαιο] 4, [σημεία] 1 και 2, της Πράξης Προσχώρησης [του 2003] προκύπτει σαφώς ότι η ύπαρξη πλεονάζοντων αποθεμάτων προερχομένων από την εθνική παραγωγή στα νέα κράτη μέλη αποτελεί κώλυμα για την κοινή οργάνωση των γεωργικών αγορών. Οι συντάκτες της Πράξης Προσχώρησης [του 2003] ουδόλως περιόρισαν την ως άνω υποχρέωση στα προερχόμενα από το εμπόριο αποθέματα.»
- 74 Το Πρωτοδικείο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο καταλήγοντας, στη σκέψη 110 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η λύση στην οποία κατέληξε το Δικαστήριο στην προπαρατεθείσα απόφαση Weidacher, δεν προδικάζει το ζήτημα αν μια υψηλότερη επιβάρυνση θα μπορούσε επίσης να θεωρηθεί ως ανάλογη σε σχέση με τον επιδιωκόμενο σκοπό.
- 75 Συγκεκριμένα, αφού υπενθύμισε, στη σκέψη 109 της αποφάσεως αυτής, ότι η θέσπιση της επιβαρύνσεως που αντιστοιχεί στη διαφορά μεταξύ των κοινοτικών δασμών και των δασμών που ίσχυαν εντός των νέων κρατών μελών, η οποία ήταν επίμαχη στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η προπαρατεθείσα απόφαση Weidacher, είχε ως σκοπό την αποτροπή της κερδοσκοπίας που θα απέρρεε από το εμπόριο των επιμάχων προϊόντων εκ μέρους των επιχειρηματιών των νέων κρατών μελών, το Πρωτοδικείο διευκρίνισε, στη σκέψη 111 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι ο σκοπός του κανονισμού 1972/2003 δεν είναι μόνον η αποτροπή της κερδοσκοπικής δημιουργίας αποθεμάτων προϊόντων προερχομένων από το εμπόριο, αλλά αυτή καθεαυτή η αποτροπή της δημιουργίας πλεονάζοντων αποθεμάτων, όχι μόνον όσον αφορά προϊόντα μετακινούμενα τεχνητώς, αλλά και όσον αφορά τα προερχόμενα από την εγχώρια παραγωγή.

- 76 Το Πρωτοδικείο προσέθεσε ότι το ύψος της επίδικης επιβαρύνσεως είναι συνεπές με την αντίληψη την οποία είχαν οι συντάκτες της Πράξεως Προσχωρήσεως του 2003 για τα πλεονάζοντα αποθέματα, δεδομένου ότι το παράρτημα IV, κεφάλαιο 4, της εν λόγω πράξεως χαρακτηρίζει την ύπαρξη τέτοιων αποθεμάτων προερχομένων από την εγχώρια παραγωγή εντός των νέων κρατών μελών ως έναν παράγοντα διαταράξεως της κοινής οργανώσεως των γεωργικών αγορών.
- 77 Κατά το μέτρο που η Δημοκρατία της Πολωνίας υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο τροποποίησε χωρίς λόγο το κριτήριο που εφάρμοσε το Δικαστήριο στην προπαρατεθείσα απόφαση Weidacher, ενώ το Πρωτοδικείο εξέθεσε λεπτομερώς, στις σκέψεις 109 έως 112 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως τους λόγους για τους οποίους ο σκοπός του κανονισμού 1972/2003 διαφέρει από τον επιδιωκόμενο από τη ρύθμιση που ήταν επίμαχη στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η προπαρατεθείσα απόφαση Weidacher, το επιχείρημα αυτό πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.
- 78 Όσον αφορά, δεύτερον, το επιχείρημα της Δημοκρατίας της Πολωνίας κατά το οποίο η δημιουργία πλεονάζοντων αποθεμάτων από την εγχώρια παραγωγή δεν ήταν δυνατή λόγω του μεγάλου κύκλου παραγωγής στη γεωργία, το Πρωτοδικείο έκρινε τα εξής:
- «118 Εντούτοις, μολονότι παρέλκει η απόφαση επί της βασιμότητας του τελευταίου αυτού ισχυρισμού, πρέπει να σημειωθεί ότι η Δημοκρατία της Πολωνίας δεν απέδειξε ότι τα πλεονάζοντα αποθέματα δεν δημιουργήθηκαν πριν από την έκδοση του κανονισμού 735/2004. Όσον αφορά τα γεωργικά προϊόντα για τα οποία η τιμή εντός των νέων κρατών μελών υπολείπεται της τιμής εντός της Κοινότητας, οι εγκατεστημένοι στα εν λόγω κράτη μέλη επιχειρηματίες έχουν πρόδηλο συμφέρον, από την ημερομηνία κατά την οποία θεωρούν πιθανό ότι η διεύρυνση θα πραγματοποιηθεί την 1η Μαΐου 2004, ήδη ενδεχομένως κατά το γεωργικό έτος που προηγήθηκε της διεύρυνσης ή και νωρίτερα, να περιορίσουν τις πωλήσεις τους στα κράτη προέλευσης, προκειμένου να δημιουργηθούν αποθέματα τα οποία στη συνέχεια θα προωθηθούν στη διευρυμένη κοινοτική αγορά.
- 119 Οι ως άνω επιχειρηματίες έχουν επίσης συμφέρον να κατευθύνουν την εκμετάλλευσή τους στα προϊόντα χαμηλότερης τιμής ή στα προϊόντα που είναι πιθανότερο να αποθεματοποιηθούν, σε βάρος των επίμαχων προϊόντων των οποίων η κοινοτική και εθνική τιμή σχεδόν συμπίπτουν. Η τελευταία αυτή πρακτική μπορεί επίσης να έχει ως αποτέλεσμα ασυνήθη ποσότητα αποθεμάτων των επίμαχων προϊόντων, λόγω της αύξησης της διαθέσιμης παραγωγής πριν από τη διεύρυνση.»
- 79 Από τα ανωτέρω, ιδίως από τη φράση «παρέλκει η απόφαση επί της βασιμότητας του τελευταίου αυτού ισχυρισμού», που χρησιμοποιήθηκε στην αρχή της πρώτης περιόδου της σκέψεως 118 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, προκύπτει ότι το Πρωτοδικείο έκρινε αλυσιτελές το επιχείρημα της Δημοκρατίας της Πολωνίας περί του μεγάλου κύκλου παραγωγής στη γεωργία, δεδομένου ότι η Δημοκρατία της Πολωνίας δεν προσκόμισε κανένα στοιχείο το οποίο να αποδεικνύει ότι δεν ήταν δυνατό να δημιουργηθούν πλεονάζοντα αποθέματα πριν την έκδοση του κανονισμού 735/2004.
- 80 Επισημαίνεται ότι, στο πλαίσιο της υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως, η Δημοκρατία της Πολωνίας δεν επιθυμεί να προσβάλει την αιτιολογία που αφορά την έλλειψη αποδεικτικών στοιχείων, βάσει της οποίας το Πρωτοδικείο απέρριψε το εν λόγω επιχείρημα, αλλά περιορίζεται στην επανάληψη του ίδιου επιχειρήματος, οπότε, για τους λόγους που εκτέθηκαν στη σκέψη 26 της παρούσας αποφάσεως, ο υπό κρίση λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος.
- 81 Εν πάση περιπτώσει, το Πρωτοδικείο εξήγησε λεπτομερώς, στις σκέψεις 118 και 119 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, με ποιον τρόπο οι παραγωγοί των νέων κρατών μελών ήταν σε θέση, κατά τη διάρκεια του γεωργικού έτους πριν από τη διεύρυνση ή και νωρίτερα, να περιορίσουν τις πωλήσεις τους προκειμένου να δημιουργήσουν αποθέματα προϊόντων ή να αυξήσουν τις ικανότητές τους παραγωγής ορισμένων προϊόντων προκειμένου να σχηματίσουν αποθέματα ενόψει της προσχωρήσεως στην Ένωση.

- 82 Συναφώς, η Δημοκρατία της Πολωνίας υποστηρίζει ότι η συλλογιστική του Πρωτοδικείου ενέχει αντίφαση, καθόσον ο σκοπός της προλήψεως και της αποτροπής δεν θα μπορούσε να επιτευχθεί όσον αφορά τα ήδη δημιουργηθέντα πλεονάζοντα αποθέματα.
- 83 Συναφώς, αρκεί η διαπίστωση ότι η εξέταση στην οποία προέβη το Πρωτοδικείο στις σκέψεις 118 και 119 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως εμπίπτει στην εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών η οποία, όπως προκύπτει από την παρατεθείσα στις σκέψεις 23 και 24 της παρούσας αποφάσεως νομολογία, δεν συνιστά, υπό την επιφύλαξη της περιπτώσεως παραμορφώσεως των πραγματικών περιστατικών ή των αποδεικτικών στοιχείων που προσκομίσθηκαν ενώπιον του Πρωτοδικείου, νομικό ζήτημα υποκείμενο, ως τέτοιο, στον έλεγχο του Δικαστηρίου.
- 84 Δεδομένου ότι η Δημοκρατία της Πολωνίας δεν υποστηρίζει ότι συνέτρεξε τέτοια παραμόρφωση, το εν λόγω επιχείρημα πρέπει επίσης να απορριφθεί ως απαράδεκτο.
- 85 Όσον αφορά, τρίτον, το επιχείρημα της Δημοκρατίας της Πολωνίας το οποίο αφορά την έλλειψη σχέσεως μεταξύ του ύψους της επιβαρύνσεως επί των πλεοναζόντων αποθεμάτων και του κινδύνου κερδοσκοπίας, το Πρωτοδικείο έκρινε τα ακόλουθα:
- «114 [...] η Δημοκρατία της Πολωνίας υποστηρίζει ότι μια επιβάρυνση το ποσό της οποίας καθορίζεται βάσει της διαφοράς μεταξύ των πολωνικών και των κοινοτικών εισαγωγικών δασμών στις 30 Απριλίου 2004 αρκεί για να αποσοβηθεί ο κίνδυνος δημιουργίας πλεοναζόντων αποθεμάτων. Ωστόσο, αν η επιβάρυνση αυτή μπορεί να αποβεί χρήσιμη για την πρόληψη της δημιουργίας πλεοναζόντων αποθεμάτων προερχομένων από εισαγωγή, δεν είναι καθόλου βέβαιον ότι αρκεί και για την πρόληψη της δημιουργίας πλεοναζόντων αποθεμάτων προερχομένων από την εθνική παραγωγή.
- 115 Συγκεκριμένα, αν επί της εισαγωγής των επίμαχων προϊόντων επιβαλλόταν, πριν από την 1η Μαΐου 2004, πολωνικός εισαγωγικός δασμός ίσος ή μεγαλύτερος από τον κοινοτικό ή αν η διαφορά της τιμής τους μεταξύ Πολωνίας και Κοινότητας ήταν τέτοια ώστε μια επιβάρυνση αντιστοιχούσα στη διαφορά μεταξύ του κοινοτικού και του πολωνικού δασμού δεν θα μπορούσε να την αντισταθμίσει, ο καθορισμός του ποσού της επίδικης επιβάρυνσης στη βάση δασμού αντίστοιχου προς τη διαφορά αυτή δεν θα είχε αποτρεπτικό αποτέλεσμα ως προς τη δημιουργία πλεοναζόντων αποθεμάτων προερχομένων από την εθνική παραγωγή, όπως δέχθηκε η Δημοκρατία της Πολωνίας κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση. Τα αποθέματα αυτά θα μπορούσαν να δημιουργηθούν από επιχειρηματίες εγκατεστημένους στα νέα κράτη μέλη ενόψει της διεύρυνσης της Ευρωπαϊκής Ένωσης την 1η Μαΐου 2004, ιδίως αν, πριν από την ημερομηνία αυτή, η τιμή των επίμαχων προϊόντων ήταν υψηλότερη στην Κοινότητα απ' ό,τι στην Πολωνία, ή αν η παραγωγή τους στην Κοινότητα υπέκειτο σε περιορισμούς προβλεπόμενους στο πλαίσιο της κοινής γεωργικής πολιτικής με σκοπό τον καθορισμό συγκεκριμένου ορίου συνολικής παραγωγής.
- 116 Τα εν λόγω πλεονάζοντα αποθέματα που προέρχονται από την εθνική παραγωγή, τα οποία δεν υπόκεινται σε καμία επιβάρυνση, είναι ικανά να διαταράξουν την κοινοτική αγορά από 1ης Μαΐου 2004. Επιπλέον, η Δημοκρατία της Πολωνίας υποχρεούται να εξαφανίσει τα εν λόγω αποθέματα βάσει του [κεφαλαίου] 4 του παραρτήματος IV της Πράξης Προσχώρησης [του 2003] και, ως εκ τούτου, οι Πολωνοί επιχειρηματίες δεν θα βρίσκονταν κατ' ανάγκη σε ευμενέστερη θέση ελλείψει της επίδικης επιβάρυνσης επί των πλεοναζόντων αποθεμάτων των επίμαχων προϊόντων, ενώ η Δημοκρατία της Πολωνίας θα είχε απώλειες εσόδων προερχομένων από την εν λόγω επιβάρυνση και θα έπρεπε να χρηματοδοτήσει την εξαφάνισή τους.»
- 86 Όσον αφορά τη δημιουργία πλεοναζόντων αποθεμάτων προερχομένων από εισαγωγή, πρέπει να απορριφθεί εκ προοιμίου το επιχείρημα της Δημοκρατίας της Πολωνίας περί ελλείψεως σχέσεως μεταξύ του ύψους της επιβαρύνσεως επί των αποθεμάτων αυτών και των σκοπών του κανονισμού 1972/2003, καθώς και του παραλληλισμού που έγινε συναφώς με τη διεύρυνση του 2007.

- 87 Συγκεκριμένα, από τη σκέψη 114 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι το Πρωτοδικείο αναγνώρισε, όσον αφορά τον σκοπό που συνίσταται στην αποτροπή της δημιουργίας αποθεμάτων προερχομένων από εισαγωγή, τη χρησιμότητα μιας επιβαρύνσεως το ύψος της οποίας καθορίζεται με γνώμονα τη διαφορά μεταξύ των πολωνικών και των κοινοτικών εισαγωγικών δασμών.
- 88 Εντούτοις, όσον αφορά τη δημιουργία πλεοναζόντων αποθεμάτων από την εγχώρια παραγωγή, έκρινε ότι η χρησιμότητα μιας τέτοιας επιβαρύνσεως ήταν κάθε άλλο παρά πρόδηλη.
- 89 Συναφώς, επισημαίνεται ότι η Δημοκρατία της Πολωνίας ομολόγησε ενώπιον του Πρωτοδικείου, όπως προκύπτει από τη σκέψη 115 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι ο καθορισμός του ύψους της επιβαρύνσεως επί των πλεοναζόντων αποθεμάτων με γνώμονα ένα τέλος που αντιστοιχεί στη διαφορά μεταξύ των πολωνικών και των κοινοτικών δασμών δεν θα είχε κανένα αποτρεπτικό αποτέλεσμα στη δημιουργία πλεοναζόντων αποθεμάτων προερχομένων από την εγχώρια παραγωγή.
- 90 Η Δημοκρατία της Πολωνίας, προτείνοντας, στο πλαίσιο της υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως, τη θέσπιση μιας επιβαρύνσεως το ύψος της οποίας καθορίζεται με γνώμονα τη διαφορά μεταξύ του κοινοτικού εισαγωγικού δασμού και του μεταβλητού κόστους της εγχώριας παραγωγής, όχι μόνον αντιφάσκει προς τη θέση την οποία έλαβε πρωτοδικώς, αλλά επιπλέον δεν επισημαίνει για ποιο λόγο το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, κρίνοντας ότι η θέσπιση επιβαρύνσεως το ύψος της οποίας καθορίζεται με γνώμονα τον *erga omnes* εφαρμοστέο την 1η Μαΐου 2004 δασμό δεν υπερβαίνει προδήλως αυτό που είναι αναγκαίο προς αποτροπή της δημιουργίας πλεοναζόντων αποθεμάτων προερχομένων από την εγχώρια παραγωγή.
- 91 Συνεπώς, το επιχείρημα της Δημοκρατίας της Πολωνίας πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.
- 92 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι ο πρώτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως εν μέρει απαράδεκτος και εν μέρει αβάσιμος.

Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως

– Επιχειρηματολογία των διαδίκων

- 93 Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, ο οποίος αφορά παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων, η Επιτροπή προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι έκρινε ότι η επιβάρυνση που θεσπίσθηκε με το άρθρο 4, παράγραφος 3, του κανονισμού 1972/2003 καθορίσθηκε βάσει αντικειμενικών κριτηρίων διαφοροποιήσεως.
- 94 Μολονότι η Δημοκρατία της Πολωνίας δέχεται, όπως επισήμανε το Πρωτοδικείο, ότι η κατάσταση της γεωργίας στα νέα κράτη μέλη διέφερε ριζικά από την υφιστάμενη στα παλαιά κράτη μέλη, εκτιμά ωστόσο ότι μια τέτοια γενική διαπίστωση δεν αρκεί για να απαλλάξει την Επιτροπή από την υποχρέωση να θεσπίσει μέτρα που συνάδουν με την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων. Στη σκέψη 129 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο επιβεβαίωσε απλώς τη δυνατότητα, την οποία δεν αμφισβητεί η Δημοκρατία της Πολωνίας, επιβολής επιβαρύνσεως επί των πλεοναζόντων αποθεμάτων, αντί να εξετάσει επί της ουσίας τον λόγο ακυρώσεως που αφορά την παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων όσον αφορά το ύψος των επιβαρύνσεων επί των πλεοναζόντων αποθεμάτων.
- 95 Κατά τη Δημοκρατία της Πολωνίας, η διαπίστωση του Πρωτοδικείου στη σκέψη 134 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως είναι επίσης εσφαλμένη, κατά το μέτρο που οι παράγοντες τους οποίους επισημαίνει η Επιτροπή έπρεπε να ασκούν επιρροή όχι μόνον επί του καταλόγου των προϊόντων που υπόκεινται στις επιβαρύνσεις επί των πλεοναζόντων αποθεμάτων, αλλά και στο ύψος των επιβαρύνσεων αυτών.

96 Η Επιτροπή εκτιμά ότι ο λόγος αναιρέσεως που αφορά την παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων δεν είναι διατυπωμένος με σαφήνεια, κατά το μέτρο που η Δημοκρατία της Πολωνίας προφανώς συγχέει την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων με την αρχή της αναλογικότητας. Κατ' αυτήν, ο λόγος αυτός είναι, εν πάση περιπτώσει, αβάσιμος.

– Εκτίμηση του Δικαστηρίου

97 Κατ' αρχάς, διαπιστώνεται ότι από τη διατύπωση του δευτέρου λόγου αναιρέσεως δεν προκύπτει αν η Δημοκρατία της Πολωνίας βάλλει κατά των μέτρων που θέσπισε η Επιτροπή ή κατά της σχετικής αναλύσεως του Πρωτοδικείου.

98 Κατά το μέτρο που, με την υπό κρίση αίτηση αναιρέσεως, η Δημοκρατία της Πολωνίας προσάπτει στην Επιτροπή ότι παραβίασε την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων, επισημαίνεται ότι η επιχειρηματολογία αυτή δεν μπορεί να προβληθεί ενώπιον του Δικαστηρίου, δεδομένου ότι συνιστά αναπαραγωγή επιχειρημάτων που ήδη προβλήθηκαν προς στήριξη του δευτέρου λόγου ακυρώσεως του δευτέρου μέρους της προσφυγής που ασκήθηκε ενώπιον του Πρωτοδικείου και ότι το εν λόγω κράτος μέλος επιδιώκει, στην πραγματικότητα, να επιτύχει την επανεξέταση της προσφυγής του από το Δικαστήριο. Κατά τη νομολογία που παρατέθηκε στη σκέψη 26 της παρούσας αποφάσεως, η επιχειρηματολογία αυτή είναι απαράδεκτη.

99 Όσον αφορά το επιχείρημα της Δημοκρατίας της Πολωνίας κατά το οποίο το Πρωτοδικείο παρέλειψε να αναλύσει επί της ουσίας την επιχειρηματολογία που αντλείται από την παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων όσον αφορά το ύψος των επιδίκων επιβαρύνσεων, υπενθυμίζεται ότι το βαλλόμενο χωρίο της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως βρίσκεται στο τμήμα της συλλογιστικής με το οποίο το Πρωτοδικείο έλαβε θέση επί της δυσμενούς διακρίσεως η οποία, κατά τη Δημοκρατία της Πολωνίας, απορρέει από τη διαφορετική μεταχείριση των Πολωνών επιχειρηματιών και των επιχειρηματιών που ήταν εγκατεστημένοι στην Κοινότητα πριν την 1η Μαΐου 2004.

100 Στο εν λόγω χωρίο της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο έκρινε τα εξής:

«128 Υπενθυμίζεται, συναφώς, ότι η αρχή της απαγόρευσης των διακρίσεων μεταξύ παραγωγών ή καταναλωτών της Κοινότητας που προβλέπει στον τομέα της κοινής οργάνωσης των γεωργικών αγορών το άρθρο 34, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ απαιτεί να μην τυγχάνουν διαφορετικής μεταχείρισης παρεμφερείς καταστάσεις και όμοιας μεταχείρισης διαφορετικές καταστάσεις, εκτός αν η μεταχείριση αυτή δικαιολογείται αντικειμενικώς. Τα μέτρα που περιλαμβάνει η κοινή οργάνωση των αγορών δεν μπορούν, επομένως, να διαφοροποιούνται ανάλογα με τις περιοχές και τις άλλες συνθήκες παραγωγής ή κατανάλωσης, παρά μόνο βάσει αντικειμενικών κριτηρίων που εξασφαλίζουν μια σύμμετρη κατανομή των πλεονεκτημάτων και μειονεκτημάτων μεταξύ των ενδιαφερομένων, χωρίς να γίνεται διάκριση μεταξύ των εδαφών των κρατών μελών (απόφαση του Δικαστηρίου της 20ής Σεπτεμβρίου 1988, 203/86, Ισπανία κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1988, σ. 4563, σκέψη 25).

129 Η κατάσταση της γεωργίας στα νέα κράτη μέλη ήταν εντελώς διαφορετική από εκείνη που υφίστατο στα παλαιά κράτη μέλη ([προπαρατεθείσα] απόφαση Πολωνία κατά Συμβουλίου, [...] σκέψη 87). Συγκεκριμένα, οι δύο αυτές κατηγορίες επιχειρηματιών υπέκειντο το 2004, πριν από τη διεύρυνση της Ευρωπαϊκής Ένωσης, σε διαφορετικούς κανόνες, ποσοστώσεις και μηχανισμούς στήριξης της παραγωγής. Εξάλλου, ενώ τα κοινοτικά όργανα μπορούσαν να εμποδίσουν τη δημιουργία πλεοναζόντων αποθεμάτων στο εσωτερικό της Κοινότητας μέσω της θέσπισης ειδικών μέτρων κοινής οργάνωσης των γεωργικών αγορών, δεν μπορούσαν να εμποδίσουν τη δημιουργία πλεοναζόντων αποθεμάτων στο έδαφος των μελλοντικών κρατών μελών. Για τον λόγο αυτόν, το παράρτημα IV, [κεφάλαιο] 4, [σημεία] 1 έως 4, της Πράξης Προσχώρησης [του 2003] προβλέπει την υποχρέωση των νέων κρατών μελών να εξαφανίσουν με δικές τους

δαπάνες τα πλεονάζοντα αποθέματά τους, χωρίς ωστόσο να προβλέπει αντίστοιχη υποχρέωση για τα παλαιά κράτη μέλη, πράγμα που αποδέχθηκε η Δημοκρατία της Πολωνίας όταν υπέγραψε την εν λόγω Πράξη.

130 Ως εκ τούτου, διαπιστώνεται ότι η κατάσταση των Πολωνών επιχειρηματιών δεν μπορεί να θεωρηθεί παρεμφερής με εκείνη των επιχειρηματιών που ήταν εγκατεστημένοι στην Κοινότητα πριν από την 1η Μαΐου 2004.»

101 Συγκεκριμένα, παραπέμποντας ιδίως στη διαπίστωση στην οποία προέβη συναφώς το Δικαστήριο στη σκέψη 87 της προπαρατεθείσας αποφάσεως Επιτροπή κατά Συμβουλίου, το Πρωτοδικείο εξέθεσε τους λόγους για τους οποίους η κατάσταση των επιχειρηματιών των νέων κρατών μελών έπρεπε να θεωρηθεί ως θεμελιωδώς διαφορετική από αυτή στην οποία βρίσκονταν οι επιχειρηματίες των παλαιών κρατών μελών. Συνεπώς, δεδομένου ότι οι δύο αυτές καταστάσεις δεν ήταν συγκρίσιμες, η θέσπιση επιβαρύνσεων επί των πλεοναζόντων αποθεμάτων εις βάρος μόνον των επιχειρηματιών των νέων κρατών μελών δεν συνιστούσε δυσμενή διάκριση λόγω ιθαγενείας.

102 Υπό τις συνθήκες αυτές, το επιχείρημα της Δημοκρατίας της Πολωνίας με το οποίο υποστηρίζεται ότι το Πρωτοδικείο παρέλειψε να εφαρμόσει την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων όσον αφορά το ύψος των επιδίκων επιβαρύνσεων πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

103 Συγκεκριμένα, δεδομένου ότι οι επιχειρηματίες των νέων κρατών μελών υπέκειντο σε επιβαρύνσεις επί των πλεοναζόντων αποθεμάτων, ενώ οι επιχειρηματίες των παλαιών κρατών μελών δεν υπέκειντο στις επιβαρύνσεις αυτές, δεν μπορεί να προσαφθεί στο Πρωτοδικείο ότι δεν συνέκρινε τα ποσά των εν λόγω επιβαρύνσεων.

104 Όσον αφορά το επιχείρημα της Δημοκρατίας της Πολωνίας που προβλήθηκε κατά της σκέψεως 134 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, υπενθυμίζεται ότι η σκέψη αυτή βρίσκεται στο τμήμα της συλλογιστικής με την οποία το Πρωτοδικείο έλαβε θέση επί της διαφορετικής μεταχείρισεως την οποία η Δημοκρατία της Πολωνίας υποστηρίζει ότι υπέστη σε σχέση με τα κράτη που προσχώρησαν στην Ένωση το 1995. Επί του ζητήματος αυτού, το Πρωτοδικείο έκρινε τα ακόλουθα:

«132 Αρκεί, συναφώς, η επισήμανση ότι τα μεταβατικά μέτρα που πρέπει να θεσπίζονται στον τομέα της γεωργίας στο πλαίσιο κάθε διεύρυνσης της Ευρωπαϊκής Ένωσης πρέπει να είναι προσαρμοσμένα στους συγκεκριμένους κινδύνους διατάραξης των γεωργικών αγορών που ενέχει η εν λόγω διεύρυνση. Ως εκ τούτου, τα όργανα δεν υποχρεούνται να εφαρμόζουν ισοδύναμα μεταβατικά μέτρα στο πλαίσιο δύο διαδοχικών διευρύνσεων.

133 Ειδικότερα, η Επιτροπή μπορούσε να λάβει υπόψη, μεταξύ των διαφορών κατά τις διευρύνσεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης το 1995 και το 2004, το ότι η επίτευξη του στόχου αποτροπής της διατάραξης της κοινοτικής αγοράς που προκαλεί η σώρευση πλεοναζόντων αποθεμάτων ήταν δυσχερέστερη το 2004, λόγω του μεγέθους των αγορών των νέων κρατών μελών το 2004 και της κατά πολύ μεγαλύτερης ικανότητάς τους παραγωγής, στην οποία αναφέρεται η Επιτροπή με τα υπομνήματά της χωρίς να διαψεύδεται επί του σημείου αυτού από τη Δημοκρατία της Πολωνίας. Επιπλέον, οι διαφορετικές τιμές μεταξύ της Κοινότητας και των νέων κρατών μελών ήταν επίσης μεγαλύτερες. Η σώρευση των δύο αυτών στοιχείων ενίσχυε σημαντικά τον κίνδυνο αποσταθεροποίησης των γεωργικών αγορών και δικαιολογούσε, κατά συνέπεια, τη θέσπιση αυστηρότερων μεταβατικών μέτρων.

134 Συναφώς, η Δημοκρατία της Πολωνίας υποστηρίζει ότι, ακόμη και αν η Επιτροπή είχε όντως λάβει υπόψη τα στοιχεία αυτά κατά τον καθορισμό του ποσού της επιδίκης επιβάρυνσης, δεν τα συνεκτίμησε κατά τον ίδιο τρόπο για κάθε νέο κράτος μέλος. Είναι προφανές, πάντως, ότι κατά τον καθορισμό των προϊόντων που υπόκεινται στην επίδικη επιβάρυνση συνεκτιμήθηκαν οι

σχετικοί με κάθε νέο κράτος μέλος παράγοντες, καθόσον, κατά το άρθρο 4, παράγραφος 5, του κανονισμού 1972/2003, ο εν λόγω κατάλογος διαφέρει για κάθε νέο κράτος μέλος, γεγονός που καθιστά αβάσιμο το επιχείρημα της Δημοκρατίας της Πολωνίας.»

- 105 Συνεπώς, χαρακτηρίζοντας ως «εσφαλμένη» τη σκέψη 134 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η Δημοκρατία της Πολωνίας, στην πραγματικότητα, απλώς αναπαράγει το επιχείρημα που είχε ήδη προβάλει ενώπιον του Πρωτοδικείου, χωρίς ουδόλως να λάβει θέση επί της αιτιολογίας την οποία εξέθεσε το Πρωτοδικείο, οπότε το εν λόγω επιχείρημα πρέπει να απορριφθεί, για τους λόγους που εκτέθηκαν στη σκέψη 26 της παρούσας αποφάσεως, ως απαράδεκτο.
- 106 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως εν μέρει απαράδεκτος και εν μέρει αβάσιμος.

Επί του τρίτου λόγου αναιρέσεως

– Επιχειρηματολογία των διαδίκων

- 107 Με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως, ο οποίος αφορά παράβαση του άρθρου 41 της Πράξεως Προχωρήσεως του 2003 και παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας, η Δημοκρατία της Πολωνίας προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι έκρινε απαραίτητο, για την επίτευξη των σκοπών που επιδιώκουν τα μέτρα που προβλέπονται στον κανονισμό 1972/2003, να επιβληθεί η επιβάρυνση του άρθρου 4 του εν λόγω κανονισμού στα προϊόντα για τα οποία οι εφαρμοστέοι στην Πολωνία εισαγωγικοί δασμοί πριν την προσχώρηση του εν λόγω κράτους μέλους στην Ένωση ήταν υψηλότεροι από τους εφαρμοστέους εντός της Κοινότητας εισαγωγικούς δασμούς ή ίσοι προς αυτούς.
- 108 Κακώς το Πρωτοδικείο, στη σκέψη 158 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, έκρινε αναγκαία την εκ μέρους της Δημοκρατίας της Πολωνίας προβολή βασίμου λόγου από τον οποίο να προκύπτει το συμπέρασμα ότι κύρια αιτία της κερδοσκοπικής αποθεματοποίησης των γεωργικών προϊόντων ήταν η ενδεχόμενη διαφορά εισαγωγικών δασμών μεταξύ της Κοινότητας των Δεκαπέντε και των νέων κρατών μελών. Κατά τη Δημοκρατία της Πολωνίας, το γεγονός ότι ο κίνδυνος κερδοσκοπίας εξαρτάται από το προσδοκώμενο κερδοσκοπικό όφελος και ότι αυτό είναι αντίστοιχο της διαφοράς μεταξύ των εισαγωγικών δασμών συνιστά αναμφισβήτητη οικονομική αλήθεια που δεν απαιτεί καμία ιδιαίτερη απόδειξη.
- 109 Στηριζόμενη στο γεγονός ότι ο κανονισμός 735/2004 εκδόθηκε έντεκα ημέρες πριν την ημερομηνία προσχωρήσεώς της στην Ένωση, η Δημοκρατία της Πολωνίας αμφισβητεί επίσης το συμπέρασμα στο οποίο κατέληξε το Πρωτοδικείο στη σκέψη 159 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, κατά το οποίο ο σκοπός αποτροπής της δημιουργίας πλεοναζόντων αποθεμάτων προερχομένων από την εγχώρια παραγωγή δεν θα εκπληρωνόταν πλήρως, αν το άρθρο 4, παράγραφος 5, όγδοη περίπτωση, του κανονισμού 1972/2003 περιοριζόταν στην επιβολή της επίδικης επιβαρύνσεως επί των προϊόντων για τα οποία οι πολωνικοί εισαγωγικοί δασμοί υπολείπονταν των κοινοτικών.
- 110 Κατά την Επιτροπή, η Δημοκρατία της Πολωνίας απλώς επαναλαμβάνει τα επιχειρήματα που προέβαλε πρωτοδίκως και δεν επικαλείται κανένα παράδειγμα προϊόντος για το οποίο οι δασμοί που ισχύουν εντός των νέων κρατών μελών ήταν υψηλότεροι των κοινοτικών. Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι γνωρίζει ένα μόνον, και συγκεκριμένα τα δημητριακά, τα οποία όμως δεν περιλαμβάνονται στον κατάλογο προϊόντων του άρθρου 4, παράγραφος 5, όγδοη περίπτωση, του κανονισμού 1972/2003.

– Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 111 Με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως, η Δημοκρατία της Πολωνίας βάλλει ειδικότερα κατά της απαντήσεως του Πρωτοδικείου στο τρίτο επιχείρημά της, το οποίο αφορούσε τη νομιμότητα της τροποποιήσεως του καταλόγου προϊόντων του άρθρου 4, παράγραφος 5, όγδοη περίπτωση, του κανονισμού 1972/2003. Η Δημοκρατία της Πολωνίας υποστήριξε ότι, μολονότι η αποθεματοποίηση γεωργικών προϊόντων για κερδοσκοπικούς σκοπούς οφειλόταν στη διαφορά μεταξύ των εισαγωγικών δασμών που ίσχυαν στην Κοινότητα των Δεκαπέντε και των ισχυόντων εντός των νέων κρατών μελών, η κατάσταση διέφερε όσον αφορά τα προϊόντα για τα οποία οι ισχύοντες στην Πολωνία στις 30 Απριλίου 2004 εισαγωγικοί δασμοί ήταν υψηλότεροι από τους κοινοτικούς εισαγωγικούς δασμούς.
- 112 Στις σκέψεις 158 και 159 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο έκρινε τα εξής:
- «158 Συγκεκριμένα, τονίζεται ότι η Δημοκρατία της Πολωνίας δεν προσκομίζει κανένα στοιχείο από το οποίο να προκύπτει ότι ο κύριος λόγος της κερδοσκοπικής αποθεματοποίησης των γεωργικών προϊόντων είναι η ενδεχόμενη διαφορά των εισαγωγικών δασμών μεταξύ της Κοινότητας των Δεκαπέντε και των νέων κρατών μελών.
- 159 Εν πάση περιπτώσει, ακόμη και αν ο ισχυρισμός αυτός ευσταθούσε, θα ήταν σαφές ότι στους σκοπούς των προβλεπόμενων από τον κανονισμό 1972/2003 μέτρων δεν συγκαταλέγεται μόνον η πρόληψη της κερδοσκοπικής δημιουργίας αποθεμάτων που συνδέεται είτε με τη διαφορά μεταξύ των εισαγωγικών δασμών που ισχύουν για το ίδιο προϊόν στην Κοινότητα και στα νέα κράτη μέλη είτε με την ύπαρξη, στα κράτη αυτά, ποσοστώσεων εισαγωγής άνευ δασμών, αλλά και η πρόληψη της δημιουργίας πλεοναζόντων αποθεμάτων προερχομένων από την εθνική παραγωγή [...]. Ο τελευταίος αυτός σκοπός, που απορρέει απευθείας από το παράρτημα IV, [κεφάλαιο] 4, της Πράξης Προσχώρησης [του 2003], δεν θα εκπληρωνόταν πλήρως, αν το άρθρο 4, παράγραφος 5, όγδοη περίπτωση, του κανονισμού 1972/2003 περιοριζόταν στην επιβολή της επίδικης επιβάρυνσης επί των προϊόντων για τα οποία οι πολωνικοί εισαγωγικοί δασμοί υπολείπονταν των κοινοτικών [...].».
- 113 Η Δημοκρατία της Πολωνίας, με το επιχείρημά της το οποίο αφορά τη σκέψη 158 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, υποστηρίζει απλώς και μόνον ότι κακώς το Πρωτοδικείο απαίτησε εξήγηση του λόγου της κερδοσκοπικής αποθεματοποιήσεως των γεωργικών προϊόντων, χωρίς να επισημαίνει για ποιο λόγο το δικαστήριο αυτό παρέβη το άρθρο 41 της Πράξεως Προσχωρήσεως του 2003 ή παραβίασε την αρχή της αναλογικότητας. Ως εκ τούτου, καλεί το Δικαστήριο να εξετάσει εκ νέου το επιχείρημα που είχε ήδη προβληθεί προς στήριξη του ενός και μόνου λόγου ακυρώσεως του τρίτου μέρους της ασκηθείσας ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγής. Λαμβανομένης υπόψη της νομολογίας που παρατέθηκε στη σκέψη 26 της παρούσας αποφάσεως, το επιχείρημα που προβλήθηκε κατά τον τρόπο αυτόν ενώπιον του Δικαστηρίου είναι απαράδεκτο.
- 114 Ως προς το επιχείρημα που αφορά τη σκέψη 159 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, επισημαίνεται ότι, όπως προκύπτει σαφώς από τη χρήση της εισαγωγικής φράσεως «[ε]ν πάση περιπτώσει, ακόμη και αν ο ισχυρισμός αυτός ευσταθούσε», η σκέψη αυτή συνιστά επάλληλη αιτιολογία στο πλαίσιο της συλλογιστικής του Πρωτοδικείου.
- 115 Κατά πάγια νομολογία, οι αιτιάσεις οι οποίες στρέφονται κατά επαλλήλου αιτιολογίας μιας αποφάσεως του Πρωτοδικείου δεν μπορούν να προκαλέσουν την αναίρεση της αποφάσεως αυτής και συνεπώς είναι αλυσιτελείς (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 28ης Ιουνίου 2005, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P έως C-208/02 P και C-213/02 P, Dansk Rørindustri κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. I-5425, σκέψη 148).
- 116 Δεδομένου ότι το επιχείρημα που διατύπωσε η Δημοκρατία της Πολωνίας δεν είναι δυνατό να θέσει υπό αμφισβήτηση τη λύση στην οποία κατέληξε το Πρωτοδικείο στη σκέψη 158 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, πρέπει να απορριφθεί ως αλυσιτελές.

117 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι ο τρίτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του τετάρτου λόγου αναιρέσεως

– Επιχειρηματολογία των διαδίκων

118 Με τον τέταρτο λόγο αναιρέσεως, ο οποίος αφορά παραβίαση του κοινοτικού δικαίου και εσφαλμένη ερμηνεία του άρθρου 3 του κανονισμού 1972/2003, η Δημοκρατία της Πολωνίας προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι έκρινε ότι το εν λόγω άρθρο 3 ήταν απαραίτητο για τη διαφύλαξη της πρακτικής αποτελεσματικότητας του άρθρου 4 του ίδιου κανονισμού και ότι μπορούσε να θεσπισθεί, βάσει του άρθρου 41 της Πράξεως Προσχωρήσεως του 2003, ως παρέκκλιση από το άρθρο αυτό.

119 Κατ' αρχάς, η Δημοκρατία της Πολωνίας υποστηρίζει ότι η διαπίστωση του Πρωτοδικείου στη σκέψη 194 της προσβαλλομένης αποφάσεως, κατά την οποία μόνον η αρμοδιότητα της Επιτροπής αμφισβητείται και όχι οι λεπτομέρειες εφαρμογής ή ο ανάλογος χαρακτήρας της επίδικης επιβαρύνσεως, αντιβαίνει προδήλως στο πραγματικό περιεχόμενο του προβληθέντος πρωτοδίκως λόγου ακυρώσεως, κατά το μέτρο που, με τον λόγο αυτόν, προέβαλε όχι μόνον την αναρμοδιότητα της Επιτροπής, αλλά και την παράβαση του άρθρου 41 της Πράξεως Προσχωρήσεως του 2003, και συνεπώς, εμμέσως, την παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας. Μολονότι η Δημοκρατία της Πολωνίας δέχεται ότι το Πρωτοδικείο ανέλυσε, στις σκέψεις 189 έως 193 της αποφάσεως αυτής, την προϋπόθεση που αφορά τον απαραίτητο χαρακτήρα των επιδίκων μέτρων τα οποία προβλέπει το άρθρο 3 του κανονισμού 1973/2003, εκτιμά ωστόσο ότι το έπραξε κατά τρόπο εσφαλμένο. Συναφώς, προβάλλει δύο επιχειρήματα.

120 Πρώτον, η Δημοκρατία της Πολωνίας υποστηρίζει ότι, παρά τις ευρείες αρμοδιότητες τις οποίες διαθέτει η Επιτροπή στον τομέα της κοινής γεωργικής πολιτικής, πρέπει πάντοτε να υπάρχει μια λογική σχέση μεταξύ των ληφθέντων μέτρων και του σκοπού τον οποίο επιδιώκουν. Το Πρωτοδικείο παρέλειψε να απαντήσει στο επιχείρημα της Δημοκρατίας της Πολωνίας κατά το οποίο, επιβάλλοντας τους εισαγωγικούς δασμούς του άρθρου 3 του κανονισμού 1972/2003 σε κάθε ποσότητα γεωργικών προϊόντων που παρατίθενται στη διάταξη αυτή και όχι μόνον στις πλεονάζουσες ποσότητες των προϊόντων αυτών, όλοι οι επιχειρηματίες που ασκούν τίμια τις δραστηριότητές τους στην αγορά, θα περιέρχονταν σε δυσμενή θέση άνευ λόγου. Η Δημοκρατία της Πολωνίας εκτιμά ότι το Πρωτοδικείο όφειλε να διαπιστώσει, στη σκέψη 191 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι μια τεχνητή μείωση των πλεοναζόντων αποθεμάτων που βρίσκονται σε ελεύθερη κυκλοφορία θα είχε ως συνέπεια την τεχνητή αύξηση των πλεοναζόντων αποθεμάτων που υπόκεινται στο καθεστώς αναστολής και ότι θα αρκούσε να επιβληθούν στα εν λόγω τεχνητώς αυξηθέντα αποθέματα οι δασμοί του άρθρου 3 του κανονισμού 1972/2003.

121 Δεύτερον, η Δημοκρατία της Πολωνίας βάλλει κατά της σκέψεως 186 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, καθόσον το Πρωτοδικείο παραβίασε την αρχή της ιεραρχήσεως των κανόνων, η οποία διακρίνει μεταξύ βασικού κανονισμού και κανονισμού εφαρμογής και, κατά μείζονα λόγο, μεταξύ της Πράξεως Προσχωρήσεως του 2003 και ενός κανονισμού που θέτει την πράξη αυτή σε εφαρμογή. Κατά τη Δημοκρατία της Πολωνίας, μολονότι το άρθρο 41 της εν λόγω Πράξεως Προσχωρήσεως εξουσιοδοτεί την Επιτροπή να θεσπίσει όλα τα αναγκαία μέτρα για να διευκολύνει τη μετάβαση, το θεσμικό αυτό όργανο δεν μπορούσε ωστόσο να τροποποιήσει το περιεχόμενο της εν λόγω Πράξεως Προσχωρήσεως. Δεδομένου ότι το άρθρο 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 1972/2003 ορίζει ρητώς ότι το προβλεπόμενο στο άρθρο αυτό μέτρο εφαρμόζεται κατά παρέκκλιση από το παράρτημα IV, κεφάλαιο 5, της ίδιας Πράξεως Προσχωρήσεως, το Πρωτοδικείο όφειλε να κρίνει ότι η Επιτροπή δεν είχε την αρμοδιότητα να θεσπίσει τέτοιες παρεκκλίσεις.

122 Η Επιτροπή εκτιμά ότι το Πρωτοδικείο ορθώς αναγνώρισε τη λογική σχέση μεταξύ του μέτρου που θεσπίζεται με το άρθρο 3 του κανονισμού 1972/2003 και του σκοπού τον οποίο επιδιώκει ο κανονισμός αυτός. Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι θα ήταν τεχνικώς αδύνατο να καθορισθεί εκ

προοιμίου ποιες ποσότητες προϊόντων θα αποτελούσαν «πλεονάζουσες» ποσότητες και, κατά συνέπεια, ποιες ποσότητες των υποκειμένων στο καθεστώς αναστολής προϊόντων θα αποτελούσαν «κερδοσκοπικές» ποσότητες. Όσον αφορά την προβαλλόμενη μη τήρηση της ιεραρχίας των κανόνων, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η συλλογιστική του Πρωτοδικείου δεν βαρύνεται με καμία πλάνη συναφώς.

– Εκτίμηση του Δικαστηρίου

¹²³ Με τον τέταρτο λόγο αναιρέσεως, ο οποίος αφορά παραβίαση του κοινοτικού δικαίου και εσφαλμένη ερμηνεία του άρθρου 3 του κανονισμού 1972/2003, η Δημοκρατία της Πολωνίας βάλλει ειδικότερα κατά των σκέψεων 186 έως 193 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, με τις οποίες το Πρωτοδικείο έκρινε τα εξής:

«186 Είναι, βεβαίως, γεγονός ότι η Επιτροπή δεν μπορεί να τροποποιήσει τους όρους της Πράξης Προσχώρησης [του 2003] πέραν του κανονιστικού πλαισίου που έχει θεσπίσει η Συνθήκη και η Πράξη Προσχώρησης [του 2003]. Ωστόσο, όπως ορθώς επισημαίνει η Επιτροπή, το άρθρο 41 της πράξης αυτής καθιστά δυνατή τη θέσπιση κάθε μέτρου που είναι αναγκαίο για τη διευκόλυνση της μετάβασης από το ισχύον στα νέα κράτη μέλη καθεστώς στο καθεστώς που απορρέει από την εφαρμογή της κοινής γεωργικής πολιτικής.

187 Υπενθυμίζεται, επίσης, ότι, όπως προκύπτει από τις ανωτέρω σκέψεις, το προβλεπόμενο από το άρθρο 4 του κανονισμού 1972/2003 σύστημα δασμολόγησης πλεοναζόντων αποθεμάτων προϊόντων που έχουν τεθεί σε ελεύθερη κυκλοφορία την 1η Μαΐου 2004 και βρίσκονται στα νέα κράτη μέλη, το οποίο περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, τη δασμολόγηση των πλεοναζόντων αποθεμάτων που κατέχουν ιδιώτες επιχειρηματίες, αποτελεί ένα από τα μεταβατικά μέτρα που μπορεί να θεσπίσει η Επιτροπή βάσει του άρθρου 41, πρώτο εδάφιο, της Πράξης Προσχώρησης [του 2003].

188 Συνεπώς, τα μέτρα που είναι αναγκαία για την προστασία της πρακτικής αποτελεσματικότητας του εν λόγω συστήματος δασμολόγησης πρέπει επίσης να καλύπτονται από την τελευταία αυτή διάταξη, διότι άλλως οι σκοποί της κοινής αγοράς που επιδιώκει το επίμαχο σύστημα, οι οποίοι είναι κατά τα λοιπά αναγκαίοι για τη διευκόλυνση της μετάβασης από το ισχύον στα νέα κράτη μέλη καθεστώς στο καθεστώς που απορρέει από την εφαρμογή της κοινής γεωργικής πολιτικής, δεν θα εκπληρώνονταν.

189 Ως εκ τούτου, πρέπει να εξεταστεί αν [...] η δασμολόγηση των προϊόντων που τελούν υπό καθεστώς αναστολής ή βρίσκονται σε στάδιο μεταφοράς εντός της διευρυμένης Κοινότητας, αφού προηγουμένως αποτέλεσαν αντικείμενο διατυπώσεων εξαγωγής, με εισαγωγικό δασμό εφαρμοζόμενο *erga omnes* κατά την ημερομηνία θέσης τους σε κυκλοφορία, κατά το άρθρο 3 του κανονισμού 1972/2003, είναι αναγκαία για την εξασφάλιση της πρακτικής αποτελεσματικότητας του άρθρου 4 του κανονισμού αυτού.

190 Υπενθυμίζεται, συναφώς, ότι η Επιτροπή έχει ευρεία αρμοδιότητα θέσπισης μέτρων στον τομέα της κοινής γεωργικής πολιτικής (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 11ης Ιουλίου 1989, 265/87, *Schräder HS Kraftfutter*, Συλλογή 1989, σ. 2237, σκέψη 22, και της 11ης Σεπτεμβρίου 2003, C-445/00, *Αυστρία κατά Συμβουλίου*, Συλλογή 1989, σ. I-8549, σκέψη 81). Επομένως, ο μη σύννομος χαρακτήρας του άρθρου 3 του κανονισμού 1972/2003 στοιχειοθετείται μόνον αν το προβλεπόμενο από τη διάταξη αυτή μέτρο δεν είναι προδήλως αναγκαίο για τη διασφάλιση της πρακτικής αποτελεσματικότητας του άρθρου 4 του εν λόγω κανονισμού.

191 Όπως επισημαίνει η Επιτροπή, ελλείψει των μέτρων που προβλέπει το άρθρο 3 του κανονισμού 1972/2003, οι εγκατεστημένοι στα νέα κράτη μέλη επιχειρηματίες θα μπορούσαν να μειώσουν πλασματικώς τα πλεονάζοντα αποθέματά τους επίμαχων προϊόντων υπάγοντάς τα στο καθεστώς αναστολής σε ένα ή περισσότερα από τα παλαιά ή νέα κράτη μέλη πριν από την 1η Μαΐου 2004. Με

τον τρόπο αυτόν, οι εν λόγω επιχειρηματίες θα απαλλάσσονταν από την προβλεπόμενη στο άρθρο 4 του κανονισμού 1972/2003 επιβάρυνση στη χώρα καταγωγής τους, στο μέτρο που δεν θα κατείχαν πλεονάζοντα αποθέματα την 1η Μαΐου 2004.

192 Τα προϊόντα που τελούν υπό καθεστώς αναστολής εξακολουθούν, πάντως, να βρίσκονται στη διάθεσή τους σε άλλα κράτη μέλη και οι ενδιαφερόμενοι επιχειρηματίες είναι σε θέση να τα θέσουν σε ελεύθερη κυκλοφορία εντός της διευρυμένης Κοινότητας μετά την 1η Μαΐου 2004, χωρίς να οφείλουν το ποσό της επίδικης επιβάρυνσης, με αποτέλεσμα το άρθρο 4 του κανονισμού 1972/2003 να καθίσταται κενό περιεχομένου.

193 Επομένως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι μέτρα όπως τα προβλεπόμενα στο άρθρο 3 του κανονισμού 1972/2003 είναι αναγκαία για τη διασφάλιση της πρακτικής αποτελεσματικότητας του άρθρου 4 του κανονισμού αυτού.»

- 124 Όπως υπενθύμισε το Πρωτοδικείο, το άρθρο 41, πρώτο εδάφιο, της Πράξεως Προσχωρήσεως του 2003 εξουσιοδοτεί την Επιτροπή να θεσπίσει, για μεταβατική περίοδο τριών ετών, όλα τα αναγκαία μέτρα προς διευκόλυνση της μεταβάσεως από το ισχύον στα νέα κράτη μέλη καθεστώς στο καθεστώς που απορρέει από την εφαρμογή της κοινής γεωργικής πολιτικής, υπό τις συνθήκες που προβλέπει η εν λόγω Πράξη Προσχωρήσεως.
- 125 Όσον αφορά τους κανόνες που έχουν εφαρμογή στην κοινή οργάνωση των αγορών, το κεφάλαιο 4, σημεία 1 έως 4, του παραρτήματος IV της Πράξεως Προσχωρήσεως του 2003 ορίζει ως σκοπούς τους την αποτροπή της δημιουργίας πλεονάζοντων αποθεμάτων, καθώς και την καταστροφή των αποθεμάτων αυτών.
- 126 Συνεπώς, βάσει της εξουσιοδοτήσεως του άρθρου 41 της Πράξεως Προσχωρήσεως του 2003, η Επιτροπή είναι αρμόδια να θεσπίζει, μεταβατικώς, ειδικά μέτρα, ακόμη δε, ενδεχομένως, και παρεκκλίνοντα από τις διατάξεις που έχουν εφαρμογή στα νέα κράτη μέλη δυνάμει της Πράξεως αυτής, όπως τα μέτρα που προβλέπονται στο παράρτημα IV της εν λόγω πράξεως, εφόσον τηρούνται οι προϋποθέσεις του άρθρου 41.
- 127 Κατά συνέπεια, το επιχείρημα που αφορά την παραβίαση της αρχής της ιεραρχήσεως των κανόνων μπορεί να γίνει δεκτό όσον αφορά τα μέτρα που θεσπίζει η Επιτροπή, μόνον αν διαπιστωθεί ότι τα μέτρα αυτά δεν ήταν απαραίτητα για την επίτευξη των κατά τον τρόπο αυτόν καθορισθέντων σκοπών στον τομέα της γεωργίας.
- 128 Συναφώς, διαπιστώνεται ότι ορθώς το Πρωτοδικείο υπενθύμισε τη νομολογία κατά την οποία η Επιτροπή διαθέτει, στον τομέα της κοινής γεωργικής πολιτικής, ευρεία εξουσία εκτιμήσεως και ότι, κατά συνέπεια, ο έλεγχος του δικαστή πρέπει να περιορίζεται στην εξακρίβωση του αν η Επιτροπή υπερέβη προδήλως τα όρια της εξουσίας εκτιμήσεως που της έχει παρασχεθεί (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 21ης Ιουλίου 2001, C-189/01, Jippes κ.λπ., Συλλογή 2001, σ. I-5689, σκέψη 80). Συνεπώς, δεν συντρέχει λόγος να ελεγχθεί αν το μέτρο που θέσπισε η Επιτροπή είναι το πλέον κατάλληλο, αλλά ο δικαστής οφείλει να εξακριβώσει αν είναι προδήλως ακατάλληλο.
- 129 Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο εξέθεσε λεπτομερώς, στις σκέψεις 191 και 192 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, τους λόγους για τους οποίους το άρθρο 4 του κανονισμού 1972/2003 θα καθίστατο κενό περιεχομένου αν η Επιτροπή δεν είχε θεσπίσει τα μέτρα που προβλέπει το άρθρο 3 του εν λόγω κανονισμού.
- 130 Συγκεκριμένα, κατά το εν λόγω άρθρο 4, τα οικεία προϊόντα υπόκεινται σε ισχύουσα *erga omnes* επιβάρυνση κατά την εισαγωγή, αν τα αποθέματα που καταγράφονται εντός των νέων κρατών μελών είναι πλεονάζοντα την 1η Μαΐου 2004. Προκειμένου να αποφύγουν την καταβολή της επιβαρύνσεως αυτής, οι επιχειρηματίες θα μπορούσαν να θέσουν κάθε ποσότητα προϊόντος η οποία θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως πλεονάζουσα υπό καθεστώς αναστολής, βάσει του οποίου θα ήταν δυνατό να

τεθούν τα οικεία προϊόντα σε ελεύθερη κυκλοφορία, χωρίς να καταβληθεί η εν λόγω ισχύουσα *erga omnes* επιβάρυνση κατά την εισαγωγή, σύμφωνα με το παράρτημα IV, κεφάλαιο 5, της Πράξεως Προσχωρήσεως του 2003.

- 131 Όσον αφορά ακριβώς τις διατάξεις αυτές, το Δικαστήριο είχε την ευκαιρία να διευκρινίσει ότι αυτές θεσπίζουν ευεργετικό καθεστώς του οποίου μπορεί να γίνει επίκληση εφόσον τηρηθούν ορισμένες διατυπώσεις (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 29ης Ιουλίου 2010, C-248/09, *Pakora Pluss*, Συλλογή 2010, σ. I-7697, σκέψεις 39 έως 41).
- 132 Εντούτοις, το εν λόγω ευεργετικό καθεστώς δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί για την καταστράτηγηση της καταβολής της ισχύουσας *erga omnes* επιβαρύνσεως κατά την εισαγωγή, την οποία θεσπίζει το άρθρο 4 του κανονισμού 1972/2003 σε περίπτωση διαπιστώσεως της υπάρξεως πλεοναζόντων αποθεμάτων.
- 133 Συνεπώς, επιβάλλοντας *erga omnes* εφαρμοζόμενο εισαγωγικό δασμό στα προερχόμενα από τα νέα κράτη μέλη προϊόντα που τίθενται υπό ένα από τα καθεστώτα αναστολής τα οποία απαριθμεί, το άρθρο 3 του κανονισμού 1972/2003 αποτελεί προφανώς μέτρο απαραίτητο για την επίτευξη των σκοπών του παραρτήματος IV, κεφάλαιο 4, σημεία 1 έως 4, της Πράξεως Προσχωρήσεως του 2003.
- 134 Καθόσον δεν έχει αποδειχθεί ότι τα μέτρα του άρθρου 3 του κανονισμού 1972/2003 επιδιώκουν σκοπό διαφορετικό από τον συνιστάμενο στη διασφάλιση της πρακτικής αποτελεσματικότητας του άρθρου 4 του κανονισμού αυτού ή ότι καταλήγουν σε ουσιώδη τροποποίηση της Πράξεως Προσχωρήσεως του 2003, το Πρωτοδικείο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο λόγω του ότι, προκειμένου να απορρίψει το επιχείρημα της Δημοκρατίας της Πολωνίας περί παραβιάσεως της αρχής της ιεραρχήσεως των κανόνων, έκρινε ότι η Επιτροπή ήταν αρμόδια να θεσπίσει τα αναγκαία μέτρα ώστε να προστατεύσει την πραγματική αποτελεσματικότητα του συστήματος επιβολής επιβαρύνσεων.
- 135 Το συμπέρασμα αυτό ωσαύτως δεν αποδυναμώνεται από το επιχείρημα της Δημοκρατίας της Πολωνίας περί ελλείψεως αιτιώδους συνδέσμου, με το οποίο υποστηρίζεται ότι θα ήταν αρκετό, αντί να υποβληθούν στους δασμούς του άρθρου 3 του κανονισμού 1972/2003, όλα τα οικεία προϊόντα, ανεξαρτήτως της ποσότητάς τους, να υποβληθούν στους δασμούς αυτούς αποκλειστικώς και μόνον οι πλεονάζουσες ποσότητες των ιδίων αυτών προϊόντων.
- 136 Συγκεκριμένα, όταν η Δημοκρατία της Πολωνίας υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο παρέλειψε να ελέγξει αν το προτεινόμενο από αυτήν μέτρο θα ήταν καταλληλότερο, του προσάπτει στην ουσία ότι δεν υπερέβη τα όρια του δικαστικού ελέγχου τα οποία είναι υποχρεωμένο να τηρεί στο πλαίσιο της εκτιμήσεως των αρμοδιοτήτων τις οποίες διαθέτει η Επιτροπή κατά τη θέσπιση μέτρων στον τομέα της κοινής γεωργικής πολιτικής.
- 137 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι ο τέταρτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του πέμπτου λόγου αναιρέσεως

– Επιχειρηματολογία των διαδίκων

- 138 Με τον πέμπτο λόγο αναιρέσεως, ο οποίος αφορά παράβαση του άρθρου 253 ΕΚ, η Δημοκρατία της Πολωνίας προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι έκρινε επαρκή την αιτιολογία του άρθρου 3 του κανονισμού 1972/2003.
- 139 Κατά τη Δημοκρατία της Πολωνίας, δεδομένου ότι η αιτιολογία του άρθρου 3 του εν λόγω κανονισμού δεν προκύπτει ρητώς από τις αιτιολογικές σκέψεις του εν λόγω κανονισμού και ότι μπορεί να συναχθεί μόνο μέσω «σύνθετης» νομικής ερμηνείας, προδήλως δεν πληροί τις επιταγές του άρθρου 253 ΕΚ. Η

συλλογιστική του Πρωτοδικείου, κατά την οποία το άρθρο 3 αυτό σκοπεί στη συμπλήρωση του άρθρου 4 του εν λόγω κανονισμού και, συνεπώς, δεν απαιτεί αυτοτελή αιτιολογία, είναι προδήλως εσφαλμένη.

- ¹⁴⁰ Η Δημοκρατία της Πολωνίας υπενθυμίζει ότι το καθ' ύλην πεδίο εφαρμογής του άρθρου 3 του κανονισμού 1972/2003 είναι ευρύτερο από αυτό του άρθρου 4 του εν λόγω κανονισμού, δεδομένου ότι το τελευταίο αυτό άρθρο αφορά μόνον τα πλεονάζοντα αποθέματα των οικείων προϊόντων, ενώ το πρώτο έχει εφαρμογή σε κάθε ποσότητα των οικείων προϊόντων που υπάγεται σε καθεστώς αναστολής. Προσθέτει ότι οι διαπιστώσεις του Πρωτοδικείου στις σκέψεις 235 και 236 της προσβαλλομένης αποφάσεως, οι οποίες αφορούν τη διαδικασία εκδόσεως του κανονισμού 1972/2003, ωσαύτως δεν πληρούν την υποχρέωση αιτιολογήσεως έναντι των ενδιαφερομένων επιχειρηματιών οι οποίοι, λόγω της ελλείψεως αιτιολογίας του εν λόγω άρθρου 3, στερήθηκαν τη δυνατότητα να γνωρίζουν αν η φορολόγησή τους είχε επαρκή νομική βάση.
- ¹⁴¹ Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το γεγονός ότι οι αιτιολογικές σκέψεις του κανονισμού 1972/2003 δεν περιέχουν ειδικές αιτιολογίες όσον αφορά το άρθρο 3 του κανονισμού αυτού δεν επιτρέπει το συμπέρασμα ότι τα μέτρα που θεσπίζει το άρθρο αυτό στερούνται κάθε αιτιολογίας. Κατά την Επιτροπή, το Πρωτοδικείο ανέλυσε ορθώς και εμπεριστατωμένως το συμβατό της αιτιολογήσεως του εν λόγω άρθρου 3 προς τις απαιτήσεις του άρθρου 253 ΕΚ.

– Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- ¹⁴² Όσον αφορά την απαίτηση περί αιτιολογήσεως, δυνάμει του άρθρου 253 ΕΚ, το Πρωτοδικείο υπενθύμισε τα ακόλουθα:

«214 Κατά πάγια νομολογία, η επιβαλλόμενη από το άρθρο 253 ΕΚ αιτιολογία πρέπει να είναι προσαρμοσμένη στη φύση της οικείας πράξης και πρέπει να διαφαίνεται από αυτή κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο η συλλογιστική της κοινοτικής αρχής που εκδίδει την προσβαλλόμενη πράξη, ώστε οι ενδιαφερόμενοι να γνωρίζουν τους λόγους που δικαιολογούν τη λήψη του μέτρου και το αρμόδιο δικαιοδοτικό όργανο να μπορεί να ασκεί τον έλεγχό του (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 24ης Νοεμβρίου 2005, C-138/03, C-324/03 και C-431/03, Ιταλία κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. I-10043, σκέψη 54 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

215 Η απαίτηση αυτή πρέπει να εκτιμάται αναλόγως των περιστάσεων της συγκεκριμένης περίπτωσης, ιδίως του περιεχομένου της πράξης, της φύσης των προβαλλομένων λόγων και του συμφέροντος που ενδεχομένως αντλούν από την παροχή διευκρινίσεων οι αποδέκτες ή άλλα πρόσωπα τα οποία η πράξη αφορά άμεσα και ατομικά. Η αιτιολογία δεν απαιτείται να διασαφηνίζει όλα τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία, καθόσον το ζήτημα αν η αιτιολογία μιας πράξης ικανοποιεί τις απαιτήσεις του άρθρου 253 ΕΚ πρέπει να εκτιμάται τόσο βάσει της διατύπωσής της όσο και του πλαισίου στο οποίο εντάσσεται καθώς και του συνόλου των κανόνων δικαίου που διέπουν το σχετικό ζήτημα (βλ. [προπαρατεθείσα] απόφαση Ιταλία κατά Επιτροπής, [...] σκέψη 55 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

216 Όταν πρόκειται για πράξη γενικής ισχύος, η αιτιολογία μπορεί να περιοριστεί στην περιγραφή, αφενός, της συνολικής κατάστασης που οδήγησε στην έκδοσή της και, αφετέρου, των γενικών σκοπών που επιδιώκει (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 3ης Ιουλίου 1985, 3/83, Abrias κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 1995, σκέψη 30, και της 10ης Μαρτίου 2005, C-342/03, Ισπανία κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2005, σ. I-1975, σκέψη 55).

217 Εξάλλου, αν η γενικής ισχύος πράξη αποκαλύπτει την ουσία του επιδιωκόμενου από το κοινοτικό όργανο σκοπού, θα ήταν υπερβολικό να απαιτηθεί ειδική αιτιολογία για καθεμία από τις τεχνικές επιλογές στις οποίες προέβη (βλ. απόφαση της 7ης Σεπτεμβρίου 2006, C-310/04, Ισπανία κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2006, σ. I-7285, σκέψη 59 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).»

143 Δεδομένου ότι καμία από τις αιτιολογικές σκέψεις του κανονισμού 1972/2003 δεν εκθέτει ρητώς τους συγκεκριμένους λόγους που ώθησαν την Επιτροπή να θεσπίσει τα μέτρα του άρθρου 3 του κανονισμού 1972/2003 ως προς τα προϊόντα που προέρχονται από τα νέα κράτη μέλη, το Πρωτοδικείο συσχέτισε τα επίμαχα μέτρα με το πλαίσιο εντός του οποίου εντάσσονται και έκρινε τα ακόλουθα:

«229 [...] Όπως προκύπτει από την τρίτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 1972/2003, ένας από τους κύριους σκοπούς του κανονισμού αυτού είναι να αποτραπούν οι κίνδυνοι εκτροπής από την κατεύθυνση εμπορίου που δύνανται να διαταράξουν την κοινή οργάνωση αγοράς και προκαλούνται από τη δημιουργία πλεοναζόντων αποθεμάτων.

230 Ο σκοπός αυτός εκπληρώνεται, σύμφωνα με το πνεύμα του κανονισμού 1972/2003, με την επιβολή της προβλεπόμενης στο άρθρο 4 του κανονισμού αυτού επιβάρυνσης επί των πλεοναζόντων αποθεμάτων που υφίστανται στα νέα κράτη μέλη, ενώ η τρίτη αιτιολογική σκέψη του οικείου κανονισμού αναφέρει ότι η επιβάρυνση αυτή ενδείκνυται για την εκπλήρωση του εν λόγω σκοπού.

231 Ο ρόλος του άρθρου 3 του κανονισμού 1972/2003, όσον αφορά τα προϊόντα που υπόκεινται σε καθεστώς αναστολής και προέρχονται από τα νέα κράτη μέλη, είναι απλώς η συμπλήρωση του συστήματος δασμολόγησης των πλεοναζόντων αποθεμάτων που καθιέρωσε το άρθρο 4 του κανονισμού αυτού και, ειδικότερα, η διασφάλιση της πρακτικής αποτελεσματικότητας της διάταξης αυτής.

232 Πράγματι, όσον αφορά τα επίμαχα προϊόντα που προέρχονται από τα νέα κράτη μέλη, η ανάγκη θέσπισης των μέτρων του άρθρου 3 του κανονισμού 1972/2003 για την εφαρμογή του συστήματος δασμολόγησης είναι προφανής, δεδομένου ότι, όπως τονίστηκε με τις ανωτέρω σκέψεις 191 έως 193, είναι σαφές ότι, ελλείψει των μέτρων αυτών, κάθε επιχειρηματίας που κατέχει προϊόντα στα οποία είναι δυνατό να επιβληθεί η προβλεπόμενη στο άρθρο 4 του κανονισμού αυτού επιβάρυνση μπορεί να απαλλαγεί από την επιβάρυνση αυτή υπάγοντας τα οικεία προϊόντα σε ένα από τα τελωνειακά καθεστώτα που προβλέπει το άρθρο 3 του κανονισμού αυτού εντός άλλου κράτους μέλους.

233 Συνεπώς, όσον αφορά τα επίμαχα προϊόντα που προέρχονται από τα νέα κράτη μέλη, τα μέτρα του άρθρου 3 του κανονισμού 1972/2003 αποτελούν απλώς τεχνική επιλογή της Επιτροπής προς διασφάλιση της πρακτικής αποτελεσματικότητας του άρθρου 4 του κανονισμού αυτού, λαμβανομένου υπόψη ότι η τελευταία αυτή διάταξη είναι η κύρια τεχνική επιλογή της Επιτροπής για την εκπλήρωση του σκοπού της, ήτοι την αποτροπή της δημιουργίας πλεοναζόντων αποθεμάτων εντός των νέων κρατών μελών.

234 Ως εκ τούτου, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η Επιτροπή δεν είχε υποχρέωση να αιτιολογήσει ειδικότερα την ανάγκη θέσπισης των μέτρων του άρθρου 3 του κανονισμού 1972/2003, από πλευράς της προαναφερθείσας στις σκέψεις 216 και 217 νομολογίας, δεδομένου ότι η αιτιολογία του κανονισμού αυτού ορίζει ρητώς τον σκοπό περί πρόληψης της δημιουργίας πλεοναζόντων αποθεμάτων και την ανάγκη καθιέρωσης συστήματος δασμολόγησης των αποθεμάτων αυτών (τρίτη αιτιολογική σκέψη), καθώς και το σύνολο των περιστάσεων που οδήγησαν στην έκδοση του εν λόγω κανονισμού (πρώτη αιτιολογική σκέψη σε συνδυασμό με την τρίτη). Η σχετική αιτιολογία πρέπει, επομένως, να θεωρηθεί ανεπαρκής.»

144 Όσον αφορά το επιχείρημα της Δημοκρατίας της Πολωνίας περί της προβαλλόμενης «σύνθετης» ερμηνείας στην οποία προέβη το Πρωτοδικείο, επισημαίνεται ότι το επιχείρημα αυτό, ακόμη και αν υποθεθεί ότι έχει αποδειχθεί, δεν είναι δυνατό να καταλήξει στην ακύρωση των επικρινομένων σκέψεων της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

145 Συγκεκριμένα, αφού υπενθύμισε, ορθώς, την πάγια νομολογία όσον αφορά την υποχρέωση αιτιολογήσεως που απορρέει από το άρθρο 253 ΕΚ, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι το ουσιώδες μέρος της αιτιολογήσεως του κανονισμού 1972/2003 περιέχεται στην πρώτη, στη δεύτερη και στην τρίτη αιτιολογική σκέψη του εν λόγω κανονισμού.

- 146 Κατά την πρώτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 1972/2003, τα μεταβατικά μέτρα σκοπούν στην αποφυγή του κινδύνου εκτροπής του εμπορίου που θα μπορούσε να επηρεάσει αρνητικά την κοινή οργάνωση των γεωργικών αγορών, ως συνέπεια της προσχωρήσεως νέων κρατών στην Ευρωπαϊκή Ένωση την 1η Μαΐου 2004. Η δεύτερη και η τέταρτη αιτιολογική σκέψη αφορούν τα μέτρα περί των επιστροφών λόγω εξαγωγής, αλλά η τρίτη αιτιολογική σκέψη αφορά ειδικότερα τις δυνάμενες να διαταράξουν τις κοινές οργανώσεις των αγορών εκτροπές του εμπορίου και τα προϊόντα τα οποία μετακινούνται τεχνητά, προκειμένου να μην αποτελέσουν μέρος των πλεοναζόντων αποθεμάτων που καταγράφονται εντός των νέων κρατών μελών.
- 147 Συνεπώς, διαπιστώνεται ότι οι αιτιολογικές σκέψεις του κανονισμού 1972/2003 παρέχουν στους ενδιαφερομένους τη δυνατότητα να έχουν επαρκή γνώση της δικαιολογήσεως των μεταβατικών μέτρων και στο αρμόδιο δικαστήριο να ασκήσει τον έλεγχό του.
- 148 Τα στοιχεία αυτά, τα οποία, μεταξύ άλλων, παρέσχαν στο Πρωτοδικείο, στο πλαίσιο του δευτέρου λόγου ακυρώσεως που αφορούσε την προβαλλόμενη αναρμοδιότητα της Επιτροπής, τη δυνατότητα να ελέγξει τον απαραίτητο χαρακτήρα των μέτρων που θεσπίζει το άρθρο 3 του κανονισμού 1972/2003, προκειμένου να διαφυλαχθεί η πρακτική αποτελεσματικότητα του συστήματος που θεσπίστηκε με τον κανονισμό αυτό, δεν απαιτούν λεπτομερέστερη αιτιολόγηση.
- 149 Επιπλέον, στο μέτρο που ένα από τα επιχειρήματα της Δημοκρατίας της Πολωνίας στηρίζεται στην εσφαλμένη υπόθεση ότι το καθ' ύλην πεδίο εφαρμογής του άρθρου 3 του κανονισμού 1972/2003 είναι ευρύτερο από αυτό του άρθρου 4 του εν λόγω κανονισμού, ενώ προκύπτει σαφώς από την αιτιολογία της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, παρατιθέμενη στο πλαίσιο της εξετάσεως του τετάρτου λόγου αναιρέσεως και επαναλαμβανόμενη στις σκέψεις 129 έως 133 της παρούσας αποφάσεως, ότι τα μέτρα του άρθρου 3 του κανονισμού 1972/2003 ήταν απαραίτητα για τη διασφάλιση της πρακτικής αποτελεσματικότητας του άρθρου 4 του κανονισμού αυτού, το εν λόγω επιχείρημα πρέπει να απορριφθεί για τους ίδιους λόγους.
- 150 Όσον αφορά το δεύτερο επιχείρημα, το οποίο αφορά την υποχρέωση αιτιολογήσεως έναντι των επιχειρηματιών, υπενθυμίζεται ότι, κατά τη νομολογία που παρατίθεται στις σκέψεις 214 και 215 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το συμφέρον των ενδιαφερομένων, και ιδίως των ενδιαφερομένων επιχειρηματιών, συνιστά ένα από τα κριτήρια που ελήφθησαν υπόψη στο πλαίσιο της εκτιμήσεως της υποχρέωσης αιτιολογήσεως.
- 151 Από τις σκέψεις 229 έως 234 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως δεν προκύπτει ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε σφάλμα υπό το πρίσμα της νομολογίας αυτής.
- 152 Υπενθυμίζεται τέλος ότι, κατά πάγια νομολογία, όταν η έκδοση της επίμαχης πράξεως εντάσσεται σε πλαίσιο το οποίο γνωρίζουν καλώς οι ενδιαφερόμενοι, μπορεί να δικαιολογηθεί συνοπτικώς (βλ., υπό την έννοια αυτή, αποφάσεις της 30ής Σεπτεμβρίου 2003, C-301/96, Γερμανία κατά Επιτροπής, Συλλογή 2003, σ. I-9919, σκέψεις 89 έως 93, και της 22ας Ιουνίου 2004, C-42/01, Πορτογαλία κατά Επιτροπής, Συλλογή 2004, σ. I-6079, σκέψεις 69 και 70).
- 153 Συνεπώς, ορθώς το Πρωτοδικείο, στις σκέψεις 235 και 236 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, έκρινε τα ακόλουθα:
- «235 Το συμπέρασμα αυτό ενισχύεται από το πλαίσιο στο οποίο εκδόθηκε ο κανονισμός 1972/2003. Συγκεκριμένα, η Δημοκρατία της Πολωνίας δεν αμφισβητεί ότι συνεργάστηκε στενά στη διαδικασία έκδοσης του εν λόγω κανονισμού, μετέχοντας ως παρατηρητής στις διάφορες συνεδριάσεις της αρμόδιας για την έκδοσή του επιτροπής. Η Δημοκρατία της Πολωνίας, εξάλλου, αντάλλαξε εκτενώς απόψεις επί του ζητήματος αυτού με την Επιτροπή. Τέλος, από τη δικογραφία προκύπτει ότι η Επιτροπή ήταν πρόθυμη να συζητήσει τα διάφορα σχετικά με τον κανονισμό αυτόν ζητήματα και να εξετάσει ενδεχόμενες τροποποιήσεις πριν από την έκδοση του εν λόγω κανονισμού.

236 Σημειωτέον ότι από τη δικογραφία προκύπτει ότι η Επιτροπή συζήτησε συγκεκριμένα με τη Δημοκρατία της Πολωνίας, αφενός, το κατά πόσον η θέσπιση των μέτρων του άρθρου 3 του κανονισμού 1972/2003 ενέπιπτε στις αρμοδιότητες που απονέμει στο όργανο αυτό το άρθρο 41 της Πράξης Προσχώρησης [του 2003] και, αφετέρου, τους λόγους που υπαγόρευαν τη θέσπιση των εν λόγω μέτρων.»

154 Κατόπιν των ανωτέρω, ο πέμπτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του έκτου λόγου αναιρέσεως

– Επιχειρηματολογία των διαδίκων

155 Με τον έκτο λόγο αναιρέσεως, ο οποίος αφορά παραβίαση της αρχής της ελεύθερης κυκλοφορίας των εμπορευμάτων, η Δημοκρατία της Πολωνίας προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι έκρινε ότι τα μέτρα του άρθρου 3 του κανονισμού 1972/2003, ληφθέντα βάσει του άρθρου 41 της Πράξεως Προσχώρησης του 2003, δεν θα μπορούσαν, σε καμία περίπτωση, να υποβληθούν σε εκτίμηση του συμβατού τους προς το άρθρο 25 ΕΚ. Κρίνοντας κατά τον τρόπο αυτόν, το Πρωτοδικείο αρνήθηκε να εξετάσει επί της ουσίας τον προβληθέντα από τη Δημοκρατία της Πολωνίας λόγο ακυρώσεως.

156 Η εκ μέρους του Πρωτοδικείου ερμηνεία της αποφάσεως της 25ης Μαΐου 1978, 136/77, Racke (Συλλογή τόμος 1978, σ. 385), είναι εσφαλμένη, κατά το μέτρο που το αποφασιστικό στοιχείο το οποίο έπρεπε να ληφθεί υπόψη στο πλαίσιο της εκτιμήσεως της νομιμότητας των επιμέτρων στην υπόθεση εκείνη μέτρων ήταν ο χαρακτήρας των επιδίκων επιβαρύνσεων και όχι η ταυτότητα του προσώπου που τις θέσπισε. Κακώς έκρινε το Πρωτοδικείο ότι τα μεταβατικά μέτρα ήταν δυνατό να συνιστούν παρέκκλιση προς τους κανόνες που θα είχαν υπό διαφορετικές συνθήκες εφαρμογή σε μια συγκεκριμένη νομική κατάσταση, όπως το άρθρο 25 ΕΚ, ενώ το άρθρο 41 της Πράξεως Προσχώρησης του 2003 δεν επιτρέπει μια τέτοια παρέκκλιση και κάθε απόπειρα να συναχθεί η ύπαρξή της βάσει τελολογικών αναφορών θα ήταν καταδικασμένη σε αποτυχία, λόγω του ότι τα μέτρα του άρθρου 3 του κανονισμού 1972/2003 δεν ήταν απαραίτητα για την επίτευξη των σκοπών του κανονισμού αυτού. Η Δημοκρατία της Πολωνίας προσθέτει ότι η συλλογιστική του Δικαστηρίου στην απόφαση της 20ής Οκτωβρίου 1987, 119/86, Ισπανία κατά Συμβουλίου και Επιτροπής (Συλλογή 1987, σ. 4121), δεν μπορεί να εφαρμοσθεί κατ' αναλογίαν στην υπό κρίση υπόθεση, δεδομένου ότι η Πράξη για τους όρους Προσχώρησης του Βασιλείου της Ισπανίας και της Πορτογαλικής Δημοκρατίας και για τις προσαρμογές των Συνθηκών (ΕΕ 1985, L 302, σ. 23, στο εξής: Πράξη Προσχώρησης του 1985) περιέχει ρητή εξουσιοδότηση για τη θέσπιση συμπληρωματικού μηχανισμού εφαρμοζόμενου στις συναλλαγές.

157 Η Επιτροπή εκτιμά ότι η εκ μέρους της Δημοκρατίας της Πολωνίας ερμηνεία της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως είναι εσφαλμένη. Όσον αφορά την παραπομπή στην προπαρατεθείσα απόφαση Racke, η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι η εξέταση στην οποία προέβη το Πρωτοδικείο αφορούσε, ορθώς, τη φύση των πράξεων και όχι την ταυτότητα του συντάκτη τους. Όσον αφορά την παραπομπή στην Πράξη Προσχώρησης του 1985, η Επιτροπή δεν δέχεται ότι η έννοια του «συμπληρωματικού μηχανισμού στις συναλλαγές» συνεπάγεται το επιτρεπτό των παρεκκλίσεων από τις γενικές αρχές που διέπουν το εμπόριο, ενώ η έννοια των «μεταβατικών μέτρων» δεν θα τις επέτρεπε.

– Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 158 Όσον αφορά την προβαλλόμενη παραβίαση της αρχής της ελεύθερης κυκλοφορίας των εμπορευμάτων, το Πρωτοδικείο έκρινε τα ακόλουθα:
- «179 Η άποψη της Δημοκρατίας της Πολωνίας δεν μπορεί να γίνει δεκτή. Συγκεκριμένα, αντιθέτως προς τους ισχυρισμούς της Δημοκρατίας της Πολωνίας, η είσπραξη της επιβληθείσας με το άρθρο 3 του κανονισμού 1972/2003 επιβάρυνσης δεν προσκρούει στην απαγόρευση των εισαγωγικών δασμών και των μέτρων ισοδυνάμου αποτελέσματος που προβλέπει το άρθρο 25 ΕΚ, καθότι η επιβάρυνση αυτή δεν αποτελεί πρόσοδο μονομερώς αποφασιζόμενη από ένα κράτος μέλος, αλλά κοινοτικό μέτρο λαμβανόμενο μεταβατικώς προς αντιμετώπιση ορισμένων δυσχερειών απορρεουσών, στον τομέα της κοινής γεωργικής πολιτικής, από την προσχώρηση δέκα νέων κρατών στην Ευρωπαϊκή Ένωση (βλ., υπό την έννοια αυτή, [προπαρατεθείσα] απόφαση [...] *Racke*, [...] σκέψη 7).
- 180 Επιπλέον, επισημαίνεται ότι η Επιτροπή εξέδωσε τον κανονισμό 1972/2003 και, ειδικότερα, το άρθρο 3 του κανονισμού αυτού βάσει διάταξης η οποία της παρέχει τη δυνατότητα να θεσπίσει μεταβατικά μέτρα αναγκαία για τη διευκόλυνση της μετάβασης από το ισχύον στα νέα κράτη μέλη καθεστώς στο καθεστώς που προκύπτει από την εφαρμογή της κοινής γεωργικής πολιτικής, ήτοι το άρθρο 41 της Πράξης Προσχώρησης [του 2003]. Τα εν λόγω μεταβατικά μέτρα είναι δυνατό να αποτελούν, μεταξύ άλλων, παρεκκλίσεις από τους κανόνες που άλλως θα είχαν εφαρμογή σε συγκεκριμένη νομική κατάσταση, όπως το άρθρο 25 ΕΚ. Ως εκ τούτου, η εξέταση του Πρωτοδικείου πρέπει να άπτεται μόνον του ζητήματος αν τα μέτρα που εισάγει το άρθρο 3 του κανονισμού 1972/2003 αποτελούν αναπόσπαστο μέρος των μεταβατικών μέτρων που θεσπίζονται βάσει της εν λόγω διάταξης της Πράξης Προσχώρησης [του 2003]. Πράγματι, στην περίπτωση αυτή, το εν λόγω σύστημα δεν μπορεί να θεωρηθεί καταρχήν αντίθετο προς τις σχετικές με την απαγόρευση των εισαγωγικών δασμών διατάξεις της Συνθήκης και της Πράξης προσχώρησης [του 2003] (βλ., υπό την έννοια αυτή, [προπαρατεθείσα] απόφαση του Δικαστηρίου της 20ής Οκτωβρίου 1987, 119/86, *Ισπανία κατά Συμβουλίου και Επιτροπής*, [...]) σκέψη 15).
- 181 Επομένως, η Δημοκρατία της Πολωνίας δεν μπορεί να επικαλεστεί παραβίαση της αρχής της ελεύθερης κυκλοφορίας εμπορευμάτων και, ειδικότερα, το άρθρο 25 ΕΚ για να αμφισβητήσει τη νομιμότητα των επιβαρύνσεων που εισάγει το άρθρο 3 του κανονισμού 1972/2003 [...]».
- 159 Επισημαίνεται ότι, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η Δημοκρατία της Πολωνίας, δεν προκύπτει από τις προπαρατεθείσες σκέψεις της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ότι μέτρα όπως αυτά τα οποία αφορά το άρθρο 3 του κανονισμού 1972/2003 δεν θα μπορούσαν να προσβληθούν υπό το πρίσμα του κοινοτικού δικαίου.
- 160 Συγκεκριμένα, ερμηνεύοντας την προπαρατεθείσα απόφαση *Racke*, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι η είσπραξη των επιβαρύνσεων που επιβάλλει το άρθρο 3 του κανονισμού 1972/2003 δεν αντιβαίνει στην απαγόρευση του άρθρου 25 ΕΚ, λόγω του ότι οι ως άνω επιβαρύνσεις συνιστούν μεταβατικά κοινοτικά μέτρα ληφθέντα προκειμένου να παράσχουν στις οικείες αρχές τη δυνατότητα να αντιδράσουν στις δυσχέρειες που ενδέχεται να ανακύψουν στον γεωργικό τομέα κατόπιν της προσχωρήσεως δέκα νέων κρατών. Συνεπώς, το αποφασιστικό στοιχείο που έπρεπε να ληφθεί υπόψη στο πλαίσιο της εκτιμήσεως αυτής δεν είναι η ιδιότητα του θεσπίσαντος τα μέτρα προσώπου, αλλά ο χαρακτήρας των επιδίκων επιβαρύνσεων.
- 161 Εξάλλου, διαπιστώνεται ότι η ερμηνεία της προπαρατεθείσας αποφάσεως *Racke* στην οποία προέβη το Πρωτοδικείο δεν το εμπόδισε να προσθέσει, παραπέμποντας στην προπαρατεθείσα απόφαση *Ισπανία κατά Συμβουλίου και Επιτροπής*, ότι η θέσπιση μεταβατικών μέτρων μπορεί να επικριθεί ως αντίθετη

στις διατάξεις περί απαγορεύσεως των δασμών, οσάκις προκύπτει ότι τα ληφθέντα μέτρα δεν αποτελούν αναπόσπαστο τμήμα των μεταβατικών μέτρων που είναι δυνατό να ληφθούν δυνάμει της σχετικής διατάξεως της Πράξεως Προσχωρήσεως του 2003.

¹⁶² Συνεπώς, δεν είναι βάσιμο το επιχείρημα της Δημοκρατίας της Πολωνίας κατά το οποίο το Πρωτοδικείο δέχθηκε μια ερμηνεία της προπαρατεθείσας αποφάσεως Racke η οποία αποκλείει κάθε δυνατότητα να προσβληθούν τα μέτρα του άρθρου 3 του κανονισμού 1972/2003.

¹⁶³ Επιπλέον, δεν μπορεί να προσαφθεί στο Πρωτοδικείο ότι δεν αποφάνθηκε επί της ουσίας. Συγκεκριμένα, όσον αφορά το ζήτημα αν τα μέτρα που προβλέπει το άρθρο 3 του κανονισμού 1972/2003 αποτελούν αναπόσπαστο μέρος των μεταβατικών μέτρων που είναι δυνατό να ληφθούν δυνάμει του άρθρου 41 της Πράξεως Προσχωρήσεως του 2003, το Δικαστήριο παραπέμπει στην εκτίμηση στην οποία προέβη το Πρωτοδικείο, στο πλαίσιο της εξετάσεως του τετάρτου λόγου ακυρώσεως στις σκέψεις 189 έως 193 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, όπως αυτές παρατίθενται στις σκέψεις 129 έως 133 της παρούσας αποφάσεως, του απαραίτητου χαρακτήρα των μέτρων του άρθρου 3 του κανονισμού 1972/2003, προκειμένου να διασφαλισθεί η πρακτική αποτελεσματικότητα των μέτρων του άρθρου 4 του κανονισμού αυτού.

¹⁶⁴ Πρέπει επίσης να απορριφθεί το επιχείρημα της Δημοκρατίας της Πολωνίας, κατά το οποίο η προπαρατεθείσα απόφαση Ισπανία κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, δεν μπορεί να εφαρμοσθεί κατ' αναλογίαν εν προκειμένω, δεδομένου ότι η Πράξη Προσχωρήσεως του 1985 περιείχε ρητή εξουσιοδότηση για τη θέσπιση ενός «συμπληρωματικού μηχανισμού», ενώ η Πράξη Προσχωρήσεως του 2003 δεν προέβλεπε τέτοια εξουσιοδότηση, καθόσον η τελευταία αυτή Πράξη προβλέπει ρητώς, στο άρθρο 41, τη θέσπιση κάθε μεταβατικού μέτρου απαραίτητου προς διευκόλυνση της μεταβάσεως από το ισχύον στα νέα κράτη μέλη καθεστώς στο κοινοτικό καθεστώς, δεδομένου ότι τα εν λόγω μέτρα είναι δυνατό, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 124 έως 133 της παρούσας αποφάσεως, να περιέχουν τις παρεκκλίσεις που είναι απαραίτητες για την επίτευξη των σκοπών που επιδιώκει η Πράξη αυτή.

¹⁶⁵ Κατόπιν των ανωτέρω, ο έκτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του εβδόμου λόγου αναιρέσεως

– Επιχειρηματολογία των διαδίκων

¹⁶⁶ Με τον έβδομο λόγο αναιρέσεως, ο οποίος αφορά παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων λόγω ιθαγενείας, η Δημοκρατία της Πολωνίας προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι έκρινε ότι η διαφορετική μεταχείριση μεταξύ Πολωνών επιχειρηματιών και επιχειρηματιών των παλαιών κρατών μελών ήταν αντικειμενικώς δικαιολογημένη. Η Δημοκρατία της Πολωνίας υπογραμμίζει ότι η παραβίαση της αρχής αυτής της απαγορεύσεως των διακρίσεων δεν απορρέει από την εφαρμογή διαφορετικών κανόνων, αλλά μάλλον από την έλλειψη λόγου δικαιολογούντος αντικειμενικώς την εφαρμογή των κανόνων αυτών.

¹⁶⁷ Πρώτον, η Επιτροπή δεν απέδειξε ότι ο κίνδυνος κερδοσκοπίας ανέκυπτε κυρίως λόγω των ροών εμπορευμάτων προερχομένων από την Πολωνία και, συνεπώς, στηρίχθηκε, αυθαίρετα, σε ένα σκοπό αποτροπής του κινδύνου «μονομερούς» διαταράξεως, ενώ ο κίνδυνος θα μπορούσε, στην πραγματικότητα, να ανακύψει και λόγω των ροών εμπορευμάτων προερχομένων από τα παλαιά κράτη μέλη.

¹⁶⁸ Δεύτερον, ακόμη και αν υποτεθεί ότι ο κίνδυνος κερδοσκοπίας ανέκυπτε κυρίως λόγω των ροών εμπορευμάτων προερχομένων από την Πολωνία, θα αρκούσε, κατά τη Δημοκρατία της Πολωνίας, να διατηρηθούν σε ισχύ, κατά τη μεταβατική περίοδο, οι εισαγωγικοί δασμοί που απορρέουν από το προτιμησιακό καθεστώς, αντί να θεσπισθούν υψηλότεροι δασμοί *erga omnes*. Ως εκ τούτου, το

Πρωτοδικείο παρέλειψε να αποφανθεί επί του επιχειρήματος της Δημοκρατίας της Πολωνίας κατά το οποίο η ανάγκη αποτροπής του κινδύνου κερδοσκοπίας ο οποίος ανέκυψε λόγω των ροών εμπορευμάτων προερχομένων από την Πολωνία δεν θα μπορούσε να δικαιολογήσει αντικειμενικώς τη διαφορετική μεταχείριση που εφαρμόσθηκε, κατά την περίοδο που προβλέπει το άρθρο 3 του κανονισμού 1972/2003, ως προς τους επιχειρηματίες των νέων κρατών μελών σε σχέση με τους επιχειρηματίες των παλαιών κρατών μελών.

- 169 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο εξέτασε το ζήτημα της διαφορετικής μεταχείρισης μεταξύ των επιχειρηματιών των παλαιών κρατών μελών και των επιχειρηματιών των νέων κρατών μελών, κρίνοντας, όσον αφορά τις ροές εμπορευμάτων προερχομένων από τα νέα κράτη μέλη, επί της ανάγκης διασφάλισης της αποτελεσματικότητας της επιβαρύνσεως την οποία θεσπίζει το άρθρο 4 του κανονισμού 1972/2003 και, όσον αφορά τις ροές εμπορευμάτων προερχομένων από τα παλαιά κράτη μέλη, επί της ανάγκης αποφυγής μιας διπλής καταβολής των επιστροφών λόγω εξαγωγής. Η Επιτροπή εκτιμά ότι, αντιθέτως προς όσα προέβλεπε η Δημοκρατία της Πολωνίας, το Πρωτοδικείο έλαβε υπόψη του τον κίνδυνο «διμερούς» διαταράξεως. Όσον αφορά το ύψος των εισαγωγικών δασμών, η Επιτροπή εκτιμά ότι το επιχείρημα αυτό απορρέει από την αρχή της αναλογικότητας, η παραβίαση της οποίας ωστόσο δεν προβλήθηκε κατά του άρθρου 3 του κανονισμού 1972/2003.

– Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 170 Όσον αφορά την προβαλλόμενη παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων, το Πρωτοδικείο έκρινε τα ακόλουθα:

«199 Όπως υπενθυμίστηκε με τις ανωτέρω σκέψεις 128 έως 130, μολονότι η προβλεπόμενη στο άρθρο 34, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ αρχή της απαγόρευσης των διακρίσεων μεταξύ γεωργικών παραγωγών της Κοινότητας απαιτεί να μην τυγχάνουν διαφορετικής μεταχείρισης παρεμφερείς καταστάσεις και όμοιας μεταχείρισης διαφορετικές καταστάσεις, εντούτοις, την 1η Μαΐου 2004, η κατάσταση της γεωργίας στα νέα κράτη μέλη διέφερε ριζικά από την κατάσταση που υφίστατο στα παλαιά κράτη μέλη.

200 Ως εκ τούτου, η απλή εφαρμογή διαφορετικών κανόνων στους επιχειρηματίες των νέων και των παλαιών κρατών μελών δεν συνεπάγεται καμία δυσμενή διάκριση.

201 Εν προκειμένω, όπως ορθώς επισημαίνει η Επιτροπή, αν σκοπός των διατάξεων στις οποίες αναφέρεται το άρθρο 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 1972/2003, όσον αφορά τα προερχόμενα από τα νέα κράτη μέλη προϊόντα, είναι να αποτραπεί το ενδεχόμενο οι επιχειρηματίες, προσφεύγοντας σε ένα από τα είδη καθεστώτος αναστολής, να μπορέσουν να μειώσουν πλασματικώς τα σωρευθέντα αποθέματα πριν από την 1η Μαΐου 2004, προκειμένου να τα θέσουν σε ελεύθερη κυκλοφορία μετά την ημερομηνία αυτή ως προϊόντα μη υπαγόμενα σε εισαγωγικούς δασμούς, ο σκοπός τους διαφέρει όσον αφορά τα προϊόντα που προέρχονται από την Κοινότητα και υπόκεινται σε καθεστώς αναστολής ή μεταφέρονται στο εσωτερικό της διευρυμένης Κοινότητας αφού τηρήθηκαν οι διατυπώσεις δημοσιότητας.

202 Συγκεκριμένα, δεδομένου ότι τα τελευταία αυτά προϊόντα δεν υπόκεινται στην επίδικη επιβάρυνση του άρθρου 4 του κανονισμού 1972/2003, ο σκοπός των διατάξεων του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού δεν μπορεί να είναι, στο μέτρο που τα αφορά, η διασφάλιση της πρακτικής αποτελεσματικότητας της επίδικης επιβάρυνσης.

203 Αντιθέτως, σκοπός των διατάξεων που αφορά το άρθρο 3, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού είναι, μεταξύ άλλων, να αποτρέψουν το ενδεχόμενο γεωργικά προϊόντα που εξήχθησαν από την Κοινότητα πριν από την 1η Μαΐου 2004 και αποτέλεσαν αντικείμενο επιστροφής κατά την εξαγωγή να υπαχθούν ακολούθως, μετά τις διατυπώσεις εξαγωγής, στο καθεστώς αναστολής ή να μεταφερθούν στο εσωτερικό της διευρυμένης Κοινότητας και να τεθούν σε ελεύθερη

κυκλοφορία στο έδαφος της Ευρωπαϊκής Ένωσης χωρίς την καταβολή δασμών, καθότι τα προϊόντα αυτά θα μπορούσαν να αποτελέσουν εκ νέου, χωρίς λόγο, αντικείμενο επιστροφής κατά την εξαγωγή. Ο σκοπός αυτός προβλέπεται στην τέταρτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 1972/2003, η οποία έχει ως εξής:

“Πρέπει να διασφαλισθεί ότι τα εμπορεύματα για τα οποία έχουν καταβληθεί επιστροφές κατά την εξαγωγή πριν από την 1η Μαΐου 2004 δεν θα δικαιούνται εκ νέου επιστροφή κατά την εξαγωγή τους σε τρίτες χώρες μετά τις 30 Απριλίου 2004.”

204 Για τον λόγο αυτόν, μόνον το άρθρο 3, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 1972/2003 προβλέπει απαλλαγή αν ο επιχειρηματίας αποδείξει ότι τα προϊόντα αυτά δεν αποτέλεσαν στο παρελθόν αντικείμενο επιστροφής κατά την εξαγωγή.

205 Δεδομένου ότι οι δύο σκοποί που επιδιώκουν οι διατάξεις του άρθρου 3 του κανονισμού 1972/2003 εκπληρώνονται κατ’ ανάγκη μέσω της εφαρμογής διαφορετικών καθεστώτων για τα προϊόντα που τελούν υπό καθεστώς αναστολής και προέρχονται, αφενός, από τα νέα κράτη μέλη και, αφετέρου, από την Κοινότητα των Δεκαπέντε, η εφαρμογή διαφορετικών καθεστώτων στις δύο αυτές κατηγορίες προϊόντων δεν μπορεί να θεωρηθεί ως εισάγουσα δυσμενή διάκριση.»

171 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι το Πρωτοδικείο ανέλυσε λεπτομερώς τα καθεστώτα στα οποία υπέκειντο οι εισαγωγές που προέρχονταν από τα νέα κράτη μέλη και αυτές που προέρχονταν από τα παλαιά κράτη μέλη βάσει των διατάξεων του άρθρου 3 του κανονισμού 1972/2003. Ορθώς έκρινε το Πρωτοδικείο ότι, λόγω των διαφορετικών σκοπών που επιδιώκουν οι διατάξεις αυτές όσον αφορά τα προϊόντα που προέρχονται από τα νέα κράτη μέλη και τα προερχόμενα από τα παλαιά κράτη μέλη, η εφαρμογή διαφορετικών καθεστώτων έναντι των προϊόντων αυτών δεν συνιστά παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων.

172 Πρώτον, όσον αφορά το επιχείρημα το οποίο αντιτείνει η Δημοκρατία της Πολωνίας στην Επιτροπή, κατά το οποίο, στον κανονισμό 1972/2003, το εν λόγω θεσμικό όργανο δεν απέδειξε ότι ο κίνδυνος κερδοσκοπίας απέρρεε κυρίως από τις ροές εμπορευμάτων προερχομένων από την Πολωνία, υπενθυμίζεται ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να βάλλει κατά της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και όχι κατά του εν λόγω κανονισμού, οπότε το επιχείρημα αυτό, σύμφωνα με τους λόγους που εκτέθηκαν στις σκέψεις 97 και 98 της παρούσας αποφάσεως, πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο.

173 Δεύτερον, όσον αφορά την αιτίαση ότι το Πρωτοδικείο όφειλε να κρίνει ότι, για την αποτροπή του κινδύνου κερδοσκοπίας, ήταν αρκετό να διατηρηθούν σε ισχύ, όσον αφορά τα εμπορεύματα που προέρχονται από την Πολωνία, κατά τη διάρκεια της μεταβατικής περιόδου, οι εισαγωγικοί δασμοί που απορρέουν από το προτιμησιακό καθεστώς, διαπιστώνεται ότι η Δημοκρατία της Πολωνίας απλώς επαναλαμβάνει τα επιχειρήματα που ανέπτυξε ήδη στο πλαίσιο των προηγουμένων λόγων αναιρέσεως, οι οποίοι αφορούν τον μη απαραίτητο χαρακτήρα των μέτρων του άρθρου 3 του κανονισμού 1972/2003, και ότι δεν αναπτύσσει κανένα νομικό επιχείρημα από το οποίο θα μπορούσε να συναχθεί η εκ μέρους του Πρωτοδικείου παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων λόγω ιθαγενείας.

174 Το επιχείρημα αυτό πρέπει ωσαύτως να απορριφθεί.

175 Κατόπιν των ανωτέρω, ο έβδομος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος.

Επί του ογδού λόγου αναιρέσεως

– Επιχειρηματολογία των διαδίκων

- ¹⁷⁶ Με τον όγδοο και τελευταίο λόγο αναιρέσεως, ο οποίος αφορά την παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, η Δημοκρατία της Πολωνίας προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι έκρινε, στη σκέψη 246 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η Κοινότητα δεν είχε δημιουργήσει κατάσταση η οποία γεννά δικαιολογημένη εμπιστοσύνη στο εν λόγω κράτος μέλος ή στους Πολωνούς επιχειρηματίες. Κατά τη Δημοκρατία της Πολωνίας, οι διατάξεις της Συνθήκης Προσχώρησης αποτελούν πηγή δικαιολογημένων προσδοκιών και οι επιδεικνύοντες τη συνήθη επιμέλεια επιχειρηματίες δεν θα ήταν σε θέση να υποθέσουν ότι το άρθρο 41 της Πράξεως Προσχώρησης του 2003 μπορούσε να χρησιμοποιηθεί για τη θέσπιση διατάξεων που παρεκκλίνουν από το παράρτημα IV, κεφάλαιο 5, της εν λόγω Πράξεως Προσχώρησης.
- ¹⁷⁷ Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η εν λόγω Πράξη Προσχώρησης, ειδικότερα δε το άρθρο 41 αυτής, την εξουσιοδοτούσε να θεσπίσει όλα τα κατάλληλα μεταβατικά μέτρα. Κατά το μέτρο που στην Πράξη αυτή δεν προσδιορίζεται η μέθοδος θεσπίσεως των μέτρων αυτών, αυτή δεν μπορούσε να γεννήσει δικαιολογημένη εμπιστοσύνη.

– Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- ¹⁷⁸ Όσον αφορά την αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, το Πρωτοδικείο έκρινε τα ακόλουθα:
- «245 Υπενθυμίζεται ότι, κατά τη νομολογία, επίκληση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης κατά κοινοτικής ρύθμισης μπορεί να γίνει μόνον εφόσον η ίδια η Κοινότητα δημιούργησε μια κατάσταση ικανή να προκαλέσει δικαιολογημένη εμπιστοσύνη (βλ. [προπαρατεθείσα] απόφαση Weidacher, [...] σκέψη 31 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 246 Πρέπει να τονιστεί ότι, εν προκειμένω, η Κοινότητα δεν δημιούργησε προηγουμένως κατάσταση ικανή να προκαλέσει δικαιολογημένη εμπιστοσύνη όσον αφορά τη Δημοκρατία της Πολωνίας ή Πολωνούς επιχειρηματίες.
- 247 Καταρχάς, η Κοινότητα ουδέποτε άφησε, με πράξη ή παράλειψη, να εννοηθεί στους κύκλους των ενδιαφερομένων ότι δεν επρόκειτο, στο πλαίσιο της διεύρυνσης της 1ης Μαΐου 2004, να θεσπιστούν μεταβατικά μέτρα τα οποία θα διασφάλιζαν, μεταξύ άλλων, την πρακτική αποτελεσματικότητα των μέτρων αποτροπής του ενδεχομένου διατάραξης της κοινής αγοράς λόγω της δημιουργίας πλεοναζόντων αποθεμάτων.
- 248 Περαιτέρω, επισημαίνεται ότι κάθε επιχειρηματίας που επιδεικνύει τη συνήθη επιμέλεια και είχε υπαγάγει τα προϊόντα του σε ένα από τα καθεστώτα του άρθρου 3 του κανονισμού 1972/2003 πριν από την 1η Μαΐου 2004 όφειλε να γνωρίζει, από τη δημοσίευση της Πράξης Προσχώρησης [του 2003] στην *[Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης]*, ότι, βάσει του άρθρου 41, πρώτο εδάφιο, της πράξης αυτής, η Επιτροπή είχε εξουσιοδοτηθεί να λάβει μεταβατικά μέτρα προκειμένου να προσαρμόσει τα ισχύοντα στα νέα κράτη μέλη καθεστώτα στην κοινή οργάνωση των αγορών, μέτρα τα οποία μπορούσαν να έχουν επιπτώσεις στα πλεονάζοντα αποθέματα που είχαν ήδη δημιουργηθεί κατά τη δημοσίευση του κανονισμού 735/2004, καθώς και στα προϊόντα που τελούσαν υπό καθεστώς αναστολής (βλ., υπό την έννοια αυτή, [προπαρατεθείσα] απόφαση Weidacher, [...], σκέψη 33). Κατά τα λοιπά, τα επίμαχα, εν προκειμένω, μέτρα είχαν κοινοποιηθεί από την Επιτροπή στη Δημοκρατία της Πολωνίας στο πλαίσιο της αρμόδιας για την έκδοση του κανονισμού 1972/2003 επιτροπής. Η Δημοκρατία της Πολωνίας δεν μπορεί, ως εκ τούτου, να επικαλεστεί προσβολή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης της.»

- 179 Επισημαίνεται ότι ορθώς το Πρωτοδικείο έκρινε ότι δεν παραβιάστηκε η αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης.
- 180 Συγκεκριμένα, κατά πάγια νομολογία, η δυνατότητα επικλήσεως της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης παρέχεται σε όλους τους επιχειρηματίες στους οποίους ένα θεσμικό όργανο δημιούργησε βάσιμες προσδοκίες. Εντούτοις, καίτοι η αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης εντάσσεται στις θεμελιώδεις αρχές της Ένωσης, οι επιχειρηματίες δεν μπορούν δικαιολογημένα να τρέφουν προσδοκίες για τη διατήρηση μιας υφισταμένης καταστάσεως η οποία μπορεί να μεταβληθεί στο πλαίσιο της ασκήσεως της εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτουν τα θεσμικά όργανα και τούτο, ιδίως, σε τομείς όπως οι κοινές οργανώσεις αγορών, ο σκοπός των οποίων επιβάλλει συνεχή προσαρμογή αναλόγως προς τις μεταβαλλόμενες οικονομικές καταστάσεις (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 15ης Ιουλίου 2004, C-37/02 και C-38/02, Di Lenardo και Dilexport, Συλλογή 2004, σ. I-6911, σκέψη 70 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 181 Το ίδιο ισχύει ως προς τα προσχωρούντα κράτη μέλη (βλ., υπό την έννοια αυτή, διάταξη της 23ης Μαρτίου 2011, C-535/09 P, Εσθονία κατά Επιτροπής, σκέψη 73).
- 182 Συγκεκριμένα, ούτε η Δημοκρατία της Πολωνίας ούτε οι Πολωνοί επιχειρηματίες μπορούσαν να έχουν δικαιολογημένη εμπιστοσύνη ως προς τη διατήρηση της νομοθετικής καταστάσεως η οποία απέρρεε από την Πράξη Προσχωρήσεως του 2003 κατά το χρονικό σημείο υπογραφής της τελευταίας, δεδομένου ότι το άρθρο 41, πρώτο εδάφιο, της εν λόγω πράξεως εξουσιοδοτούσε ρητώς την Επιτροπή να θεσπίσει όλα τα μεταβατικά μέτρα που ήταν απαραίτητα για την αποφυγή των διαταράξεων στην κοινοτική αγορά λόγω της επικείμενης διευρύνσεως.
- 183 Συναφώς, από τα εκτεθέντα στην απάντηση προς τον τέταρτο επί της ουσίας λόγο τον οποίο προέβαλε η Δημοκρατία της Πολωνίας προκύπτει ότι το άρθρο 41 της Πράξεως Προσχωρήσεως του 2003 επιτρέπει στην Επιτροπή τη θέσπιση διατάξεων που παρεκκλίνουν από το παράρτημα IV, κεφάλαιο 5, της εν λόγω Πράξεως Προσχωρήσεως, εφόσον αυτές είναι απαραίτητες για τη διευκόλυνση της μεταβάσεως από το ισχύον εντός των νέων κρατών μελών καθεστώς στο καθεστώς που απορρέει από την εφαρμογή της κοινής γεωργικής πολιτικής και για τη διασφάλιση της εύρυθμης λειτουργίας του.
- 184 Κατά συνέπεια, ο όγδοος και τελευταίος λόγος αναιρέσεως τον οποίο προέβαλε η Δημοκρατία της Πολωνίας πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.
- 185 Κατόπιν των ανωτέρω, κανένας από τους επί της ουσίας λόγους που προέβαλε η Δημοκρατία της Πολωνίας δεν είναι δυνατό να ευδοκιμήσει.
- 186 Συνεπώς, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 187 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, που εφαρμόζεται στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 118 του ίδιου Κανονισμού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.
- 188 Δεδομένου ότι η Επιτροπή ζήτησε να καταδικασθεί η Δημοκρατία της Πολωνίας στα δικαστικά έξοδα και αυτή ηττήθηκε ως προς τους κύριους ισχυρισμούς της, πρέπει να καταδικασθεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (έκτο τμήμα) αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

- 2) **Η Δημοκρατία της Πολωνίας φέρει τα δικαστικά έξοδά της, καθώς και τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Ευρωπαϊκή Επιτροπή.**

(υπογραφές)